

Củ Cải Ta Gọi Chàng Dám Trả Lời Không

Contents

Củ Cải Ta Gọi Chàng Dám Trả Lời Không	1
1. Chương 1: Trên Núi Có Một Cây Củ Cải Bên Cạnh Bờ Hồ	2
2. Chương 2: Nhỏ Củ Cải Tạo Ra Bi Kịch	4
3. Chương 3: Tưởng Tranh Đấu Hậu Cung Của Yêu Quái Và Con Ngựa Nào Đó	7
4. Chương 4: Buổi Trưa Có Thêm Thức Ăn – Thịt Khô	9
5. Chương 5: Vô Nghệ Cao Cường (1)	11
6. Chương 6: Có Đẹp Trai Hơn Nữa Thì Cũng Chỉ Là Củ Cải	13
7. Chương 7: Kể Từ Khi Đại Bạch Đến Tiểu Viện, A Siêu Luôn Xuất Hiện Với Dáng Vẻ Con Rối Bị Giật Dây.	15
8. Chương 8: Lý Lão Đại Nói Cho Ta Làm Vợ Cả	16
9. Chương 9: Ăn Củ Cải Lại Không Biết Củ Cải Tốt (1)	18
10. Chương 10: Ta Nằm Mơ Thấy Một Nông Phu Sắc Mặt Hung Ác	20
11. Chương 11: Thì Ra Con Hồ Ly Đây Là Một Mỹ Nhân	23
12. Chương 12: Người Tưởng Kí Ức Là Lúa Sao, Nói Lấy Ra Là Lấy	25
13. Chương 13: Cho Đến Bây Giờ Có Chỗ Nào Là Tự Lực Cánh Sinh Đầu	28
14. Chương 14: Lưu Ngũ Cốc À Lưu Ngũ Cốc, Sao Miệng Người Lại Ngốc Như Vậy?	30
15. Chương 15: Tích Thủy Chi Ân Đường Dũng Tuyên Tương Báo	32
16. Chương 16: Cha Mẹ Về Rồi	34
17. Chương 17: Tại Sao Sinh Nhật Ta Lại Bắt Ta Xài Tiền	36
18. Chương 18: Ta Giấu Củ Cải Làm Gì, Hắn Cũng Không Phải Là Vàng	39
19. Chương 19: Nền Long Phương Hai Bên Giường Nảy Lên	41

Củ Cải Ta Gọi Chàng Dám Trả Lời Không

Giới thiệu

Câu chuyện huyền huyền vông du về thế giới khác thế giới của chúng ta. Khi để ý kỹ đến tên yêu quái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-cai-ta-goi-chang-dam-tra-loi-khong>

1. Chương 1: Trên Núi Có Một Cây Củ Cải Bên Cạnh Bờ Hồ

- Lời tác giả: Văn mới, mong mọi người ủng hộ nha ~

“Ngũ Cốc, người có thể giống con gái hay không?”

Ta bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, buông tất cả những thứ trong tay chạy về sân nhà. Vốn dĩ ta muốn đi giúp người khác đánh nhau, có người dám bắt nạt huynh đệ của ta, vậy mà bây giờ chỉ có thể chán nản bị bắt về nhà.

Ta là con gái của chủ một nông trường, việc ta thích làm nhất chính là cưới con tiểu bạch mã của mình tự do đi lại trên đồng ruộng, tắm mình trong ánh nắng dịu dàng, đắm mình trong những ngọn gió mang theo hương vị của tươi mát của những ngọn cỏ non.

Ta tên Lưu Ngũ Cốc. Tên ta mặc dù rất nam tính, nhưng ta là một cô nương hàng thật giá thật. Bắt đầu từ ngày ta sinh ra, mỗi ngày gia đình ta đều lầm bầm rằng sau này khi sinh ra con trai thì gọi là Lưu Phong Đăng, ngũ cốc bội thu (1), đúng thực là ý tốt. Nhưng mà cho đến tận bây giờ, gia đình ta vẫn chưa sinh ra đứa thứ hai, nên ta được xem như là con một. Tuy rằng gia đình ta có chút xem trọng con trai, nhưng tuyệt đối không xem thường nữ nhi. Bằng chứng là mỗi ngày khi ta nhìn thấy hàng xóm trên đường, câu đầu tiên ta nghe được nhất định là:

“Tiểu Ngũ, nhà người lại làm gì ngon cho người nữa vậy, sao lại mập lên rồi?”

Ta nhìn lại thân hình của mình, như thế này mà gọi là mập sao, rõ ràng chỉ là ốm không rõ ràng thôi.

Phía tây ở đằng sau thôn ta là vùng đất trồng hoa màu, phía đông là những mảnh ruộng lớn, còn phía bên kia đầu ruộng chính là địa bàn của ta. Ta ngâm nghĩ xem năm nay nên trồng thứ gì, sau khi nhìn thấy từng cây củ cải trắng trẻo mập mạp, ta liền quả quyết đem củ cải trồng đầy trên mảnh đất này. Người khác hỏi ta tại sao, chính là bởi vì ta và củ cải lúc trưởng thành giống nhau như đúc trắng trẻo mập mạp rất có phúc, lại quên mất cái gọi là phúc họa tương y. (2)

Từ lúc đám cây củ cải con được chôn xuống đất, mỗi ngày có thời gian ta đều cưới tiểu bạch mã đi đến ruộng củ cải. Cha ta đã quen thấy ta đi qua đi lại, vẫn rất vui là ta không ăn không ngồi rồi.

Đúng là làm khó cho tiểu bạch mã của ta rồi, mỗi ngày đưa ta đi một chuyến, về nhà lại ăn nhiều hơn nửa phần thức ăn, thời gian dài như vậy mà cũng không thấy mập thêm chút nào, cao cao ốm ốm, làm cho con lừa nhà hàng xóm mỗi ngày đều đứng trước cửa nhà ta nhìn bằng đôi mắt thẹn thùng. Tiểu bạch mã của ta nhìn cũng không nhìn, ta cảm thấy nó đã nhìn trúng con ngựa mẹ của thôn bên cạnh rồi, mỗi lần dắt nó đi dạo ở đồng ruộng, ta đều muốn đưa nó đi cách xa thôn bên cạnh, nếu không nó nhất định sẽ vui mừng chạy về phía nữ thần của nó sau đó vứt bỏ ta mà đi.

Vào lúc ta mười ba tuổi, trường học vốn không cho nữ nhi đi học, như thế càng đúng ý ta. Nhưng gia đình ta là một gia đình giàu có trong thôn, cha ta không muốn ta biến thành một con cóc không có giáo dục, cho nên đã mạnh tay bỏ tiền tân trang lại trường học từ trong ra ngoài, thêm vào đó bụng của thầy giáo chứa toàn củ cải trắng, khoai tây, gà vịt thịt cá của nhà ta, ông ta liền vui lòng mát dạ cho ta vào học, lại còn nói với bạn cùng trường rằng ta là nhân tài trăm năm khó tìm, có thể sẽ là một Lý Thanh Chiếu tiếp theo (3), thường vuốt râu cười híp mắt nói rằng tương lai ta nhất định sẽ trở thành người tài. Có thể trở thành Lý Thanh Chiếu hay không thì ta không biết, ta chỉ biết mỗi lần thầy giáo nói những lời này, trên răng của ông ta đều dính củ cải và thịt của nhà ta.

Ta đoán những lời tiên đoán của thầy giáo sẽ không thể trở thành hiện thực, bởi vì ta ngay cả một câu đối cũng đối không trúng.

Có rất nhiều người đều là cười nhạo ta, cũng có không thiếu những người có quan hệ tốt, Cầu Dẫn, A Siêu ... Tên của chúng thì ta đã quên mất rồi, hoặc cũng có thể là ngay từ lúc đầu ta chưa hề nhớ qua. Tất cả những cái tên đều quá thanh cao, quá hoa mỹ, vô cùng khó nhớ, nên dứt khoát là không nhớ, thích gọi là gì thì gọi như thế đó là được.

Trong những người này, ta thích nhất là A Siêu, bởi vì hắn luôn mang lại cho ta những ý tưởng đùa giỡn mới. Nghe nói đại bá của hắn vài năm trước đã ra ngoài lang bạt kiếm sống, tự mình làm ăn phát đạt. Vốn muốn đón cả gia đình hắn vào thành ở, nhưng lão thái thái nhà hắn bất luận thế nào cũng không đồng ý,

luôn muốn ở lại trông coi nhà tổ, vì thế gia đình hẳn vẫn ở lại trong thôn. Còn A Siêu bình thường đều ở sau lưng làm tùy tùng cho ta.

Trời càng lúc càng nóng, củ cải của ta càng lớn càng tốt, lá cây xanh tươi, ta nghĩ phải nhanh chóng dọn dẹp một chút, nên gọi A Siêu và Cầu Đản đến giúp ta nhổ cỏ.

“Tiểu Ngũ, chúng ta đi bộ đi, đừng mang theo tiểu mã, đợi khi nào nhổ xong chúng ta ra bờ hồ tìm cá rồi cùng nướng cá ăn, bây giờ cá đang tươi.”

Cầu Đản thấy ta dắt con tiểu bạch mã thì vội vàng đứng dậy ngăn lại. Tiểu Bạch hình như rất không vui, thở hỗn hển phun ra hai ngụm khí, Cầu Đản nhìn thấy liền vội vàng trốn sau lưng củ A Siêu. Trước kia hẳn từng bị tiểu bạch mã đá qua bởi vì hẳn kéo con lừa mẹ của nhà hẳn lại gần tiểu bạch của ta, sau đó ngay cả người lẫn ả lừa cũng đều bị đạp, phần móng bị sưng rất nhiều ngày, mỗi lần ngồi xuống ghế đều phải kêu oai oái.

Ta vuốt tiểu bạch thăm nghĩ xem rốt cuộc có nên mang nó theo hay không. A Siêu bên cạnh vẫn nói chuyện: “Ngũ Cốc, đừng mang theo nó, ra bờ sông mang theo nó rất phiền phức, hơn nữa những ngày gần đây con ngựa mẹ của thôn bên cạnh luôn được cột bên bờ hồ...”

Nghe xong nửa câu cuối, ta quyết định dắt tiểu bạch mã vào chuồng ngựa, mang theo mũ rơm chuẩn bị lên đường. Hai tên kia sau sau khi nhìn thấy cũng liền ồn ào lấy mũ rồi cùng đi với ta.

Cha ta nói rằng cho dù thế nào cũng không thể quên gốc được, nên đặc biệt phát cho ta củ cải to cỡ lòng bàn tay, ông nói để ta có thể trồng chơi. Hai năm nay trên đất của ta trồng rất nhiều rau cải, cũng không biết vì sao những cây cải này sinh trưởng rất tốt, củ cải cũng rất xanh tươi, chỉ cần vài ngày không nhổ sẽ che lấp luôn những cây cải của ta.

A Siêu làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ chốc lát đã làm xong một nửa. Cầu Đản làm một chút lại nghỉ một chút, củ không nhổ được bao nhiêu đã làm bị thương rất nhiều củ cải con của ta. Những cây củ cải này đều do chính tay ta đích thân trồng, nhìn thấy chúng bị thương thì đau lòng không chịu được, ta giờ chân đá hẳn bay đến bờ ruộng khiến hẳn có thể nhìn thấy rất nhiều sao trên đầu. A Siêu đem những cây củ cải bị thương kia chon xuống đất lần nữa, ta trừng mắt nhìn Cầu Đản thờ dài, tại sao lại có thể chệnh lệch như vậy chứ?

Lúc đi đến bên bờ ruộng chỉ nghe thấy một tiếng “ai da”. Ta liền nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện thấy có gì khác thường hết. Cầu Đản rất thành thật ngồi trên bờ ruộng, A Siêu vẫn như trước vui đùa nhỏ cở, vậy tiếng ai da đó từ đâu đến vậy? Ta nghe thấy rất rõ ràng, không thể nào là lãng tai được.

“A Siêu, nhổ củ xong chúng ta đến bờ sông nướng cá. Cầu Đản phụ trách bắt, chúng ta phụ trách ăn.”

Cầu Đản nghe xong liền đứng phắt dậy: “Vì sao?”

Ta lườm hẳn: “Ai biểu người làm việc không tốt.”

Có thể Cầu Đản cảm thấy đuối lý, nên đã gật đầu đồng ý với ta. Sau này A Siêu nói với ta, Cầu Đản rất sợ ta đuổi hẳn đi, thật ra hẳn lo xa quá rồi, ta chỉ có thể đá hẳn, chứ không thể đuổi được.

Bờ sông này cách những cây củ cải của ta rất gần, đi vài bước là đến. Bọn họ đều nói những cây củ cải của ta có thể tươi tốt như vậy là do nước sông dồi dào, nước bên đây đã nuôi lớn đám củ cải ấy, nói cũng rất có lý.

“A Siêu, nhóm lửa lên. Cầu Đản, bắt cá đi.”

“Vậy còn người làm gì?” Cầu Đản gãi đầu hỏi ta.

“Ta? Ta phụ trách canh lửa, không cho nó đi đốt người.”

.....

Cầu Đản bơi rất khá, ở trong nước sờ soạng một chút liền bắt được rất nhiều cá ném lên bờ, rửa sạch chuẩn bị nướng. Những thứ do đích thân mình làm đúng là rất thơm. Thật ra thì cầm cây lên để nướng cũng được tính là làm rồi.

Sau khi no nê ta liền vỗ vai Cậu Đản: “Lần sau lại đến nữa.”

Hắn dường như suy nghĩ rất lâu sau đó lại lắc đầu như trống bỏi.

****Chú thích:

(1): : Phong Đăng, có nghĩa là bội thu.

(2): : Phúc họa tương y, có nghĩa là trong phúc có học, trong họa cũng sẽ có phúc.

(3): : Lý Thanh Chiếu (1084 - mất khoảng năm 1151), hiệu Dị An cư sĩ (), là nữ tác gia chuyên sáng tác từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường (), thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa

2. Chương 2: Nhỏ Củ Cải Tạo Ra Bi Kịch

Cha ta là một ông lão rất hiền lành và cổ hủ. Ông không hiểu vì sao mình lại có thể sinh ra một đứa con gái tai họa như ta.

Lúc này ta đang quỳ trên mặt đất, cha ta cầm cây roi mà lúc trước A Siêu tặng cho ta, khuôn mặt co giật, mẹ ta thì sống chết cố giữ chặt tay ông.

Cha ta muốn đi qua đánh ta, mẹ ta liền ngồi xuống đất ôm lấy chân ông mà khóc rống: “Thiếp chỉ sinh được một đứa con này, chàng mà đánh chết nó thì thiếp làm sao mà sống nổi đây? Nếu chàng muốn đánh chết nó thì đánh chết thiếp trước đi!”

Mẹ ta vừa nói vừa nhìn về phía ta nháy mắt, ý cười như có như không trong mắt bà làm ta hiểu ra, ta do mẹ ta sinh ra, còn cha ta nhất định là cha ghê rồi.

Tiếng khóc là của mẹ ta lớn đến nỗi làm cho những con vật trong viện gầm thét liên hồi, nhà ta loạn thành một đồng. Cha ta thật là vô cùng xui xẻo rồi (1), ngồi xuống dỗ dành mẹ rồi cho ta ra ngoài dọn dẹp đám gà vịt ngỗng chó mèo. Ta đứng lên xoa đầu gối tê dại vì quỳ lâu rồi chạy ra cửa, không quên quay lại giơ ngón tay cái lên với mẹ. Đúng là gừng càng già càng cay, mẹ ta dù nhìn thấy hết một màn này mà vẫn không run sợ.(2)

Thật ra ta cũng đâu có gây ra chuyện gì, chỉ là lúc ở trường có người chê cười ta mập, bình thường người không đụng ta ta cũng không phạm người, nhưng nếu người khác đụng chạm ta ta sẽ trả lại bọn chúng gấp mười.

Ta hỏi hắn: “Có biết vì sao ta lại mập không?”

Hắn lại lườm ta: “Ăn nhiều nên mập.”

Ta nhìn hăm mím cười: “Thật ra cho dù có thể ăn cũng không nhất định sẽ mập.”

Sau đó ta nhét cho hắn hai cái đùi gà, nguyên tắc cơ bản của ta là không được lãng phí, xương cũng không được nhả ra.

Nhét xong ta lại hỏi hắn: “Ngươi có mập ra không?”

Hắn dùng sức lắc đầu. Ta lại hỏi tiếp: “Vậy ta có mập không?”. Sau đó hắn chạy mất, nhưng không ngờ hắn lại chạy đến nhà ta để kiện cáo.

Thu dọn xong, ta liền nhìn vào kẻ hở giữa cửa, bên trong cha mẹ ta đều đang cười. Vậy là mẹ đã giải quyết xong cha ta rồi.

Sau khi vào trong ta mới biết được hai người từ vấn đề làm sao trừng trị ta đổi thành sinh thêm một đứa nữa. Cha ta nghĩ rằng nếu như sinh thêm một đứa thì việc trừng trị ta sẽ dễ dàng hơn một chút, đến lúc

đó mẹ ta sẽ không còn lý do gì để dùng cái chết đe dọa ông nữa. Mẹ ta lại nghĩ, sinh thêm một đứa thì còn ai có thể quản được ta nữa, đến lúc đó có thể sẽ là ba chúng ta đối phó với cha ta.

Không thể không nói mẹ ta chính là một nhà mưu lược.

Kế hoạch sinh thêm một đứa chính thức được cả nhà thực thi, tất cả đều theo kế hoạch mà làm, kết quả mẹ ta thật sự mang thai. Cũng trong quá trình đó, củ cải ở trong đất cũng đã chín.

Nhà của ta là một đại viện, sau này cha chê ta quá nghịch ngợm làm ảnh hưởng đến sự thân mật và hòa thuận của họ, nên đem phòng của ta ngăn cách một mình trong tiểu viện. Chăn đệm giường của ta đều bị ném đến tiểu viện, cứ như vậy đem ta đá ra khỏi tầm mắt của họ. Như vậy ta càng tự do, rất thoải mái mà đem toàn bộ ý thức và vật dụng chuyển đến tiểu viện (3).

Ta ở tiểu viện tìm hết nửa ngày cũng không thể tìm ra được thứ gì giống cái rễ, hôm nay ta muốn đi nhỏ củ cải, lại không tìm ra cái rễ nào, ta nhớ ở đại viện của cha ta có, thuận tiện đi lấy vậy. Vừa vào đại viện ta đã trông thấy mẹ ta đang cùng thím Vương và thím triệu ngồi tám chuyện rất vui vẻ. (4)

“Mẹ, con đến lấy rễ.”

Mẹ ta vẫn như cũ ngồi nói chuyện, không hề quay lại nhìn ta. Em trai em gái chưa ra thì ta đã bị thất sủng rồi, cuộc sống tự tại không ai quản chính thức bắt đầu rồi.

Ta vuốt lông tiểu bạch mã: “Tiểu viện này chỉ còn ta và người nương tựa lẫn nhau thôi.”

Tiểu bạch mã hắt đầu một cái, không thêm để ý đến ta.

Ta nóng lên, chạy đến trước mặt nó quát: “Người con ngựa này có tin ta dẫn những con vật khác về tiểu viện, để người cô đơn một mình mình... Không đúng, là một mình ngựa không?”

Tiểu bạch mã ừ nhẹ vào người ta nịnh hót, đem cái rễ để lên cổ của nó.

Đúng là một con ngựa hiểu tính người, nếu như nó không nhìn chăm chăm vào con ngựa mẹ thôn bên cạnh thì sẽ càng hoàn mỹ hơn nữa.

Vườn củ cải, một vùng xanh mướt.

Nhỏ củ cải.... là..một việc không hề dễ dàng, hoàn toàn có thể tính là một công việc lao động cật lực. Mặt trời ở trên đầu dù không lớn nhưng vẫn làm người khác chảy mồ hôi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chảy cũng không ít mồ hôi, vậy mà chỉ có 3 cây củ cải được nhổ ra, trắng trẻo mập mạp. Còn ta... thì ngồi trong hố.

Ta nắm lấy lá của chúng, chuẩn bị tiêu diệt cái thứ tư, bắt đầu nhổ.

Một, hai, ba... Dùng sức.

Ta nghe thấy: “ai da.”.

Nhìn xung quanh bốn phía, không có một ai cả. Chẳng lẽ là ta nghe nhầm?

Bốn, năm, sáu... Ra sức.

“Ai da”

Lần này ta xác định ta không có nghe lầm.

“Người có thể nhẹ tay chút không?” Một giọng nam trong trẻo vang lên.

Ta tìm theo tiếng kêu vừa phát ra, hính như là do cây củ cải thứ tư này phát ra.

Ta từ trong hố cây thứ ba nhảy ra xa, nhìn cây củ cải này.

“Người có thể nhổ ta ra xong rồi mới nghỉ ngơi được không hả? Ta bị nhổ một nửa, tư thế này ở trong đất thật sự không thoải mái.”

Ta té ngã trên mặt đất hít một hơi thật sâu, quả nhiên là cây củ cải thứ tư này. Phản ứng đầu tiên chính là ba chân bốn cẳng bỏ chạy (5), ta vừa quay đầu liền phát hiện không thấy con tiểu bạch mã của ta, ta

chợt nhớ rằng hình như con ngựa mẹ của thôn bên cạnh ở cách đây không xa lắm. Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít (6), ngựa đến lúc cưỡi mới biết tìm không thấy, đúng là khóc không ra nước mắt.

“Có còn ở đó không? Nếu để ta biết người chạy mất thì đến khi ta ra khỏi đây người sẽ chết chắc.” Củ cải thứ tư tiếp tục nói.

Ta quay trở về cái hố thứ 3, bắt đầu đào đất, vừa đào vừa run, vừa run vừa khóc, những giọt nước mắt mặn chát theo mặt lướt qua hai má rồi chảy xuống miệng.

Vào một ngày xuân ấm áp thời tiết vô cùng đẹp như thế này, một người không tin quỷ thần ở trong nhà mình đào củ cải lại bị một tên yêu quái không biết tên bắt nạt đến không thể khóc, dù sao thì ta cũng là một cô nương mà!!!!

Ta đào ta đào, củ cải trắng trẻo bắt đầu lộ ra ngoài. Củ cải vậy mà lại mềm mại như cánh tay, sờ vào khiến toàn thân ta nổi da gà. Ta dè dặt hỏi hần: “Người có thể ra ngoài không?”

“Cô nương đang khóc sao?”

Ta gật gật đầu cho dù bây giờ hần không nhìn thấy. Ta kiềm nén một hơi rồi rống lên: “Người buông tha cho ta đi.” Lá củ cải liên tục run rẩy.

Có vẻ như củ cải từ giữa lòng đất đang muốn nhô ra ngoài, củ cải từng chút từng chút một nhú ra, giống như những mầm non mới sinh trong lòng đất. Ta đứng ở một bên không dám động đây, sợ lát nữa hần ra ngoài sẽ đánh ta.

Có phải khi còn sống được nhìn thấy yêu quái một lần thì chết cũng không hối tiếc không?

Lúc toàn bộ củ cải ra khỏi lòng đất, ta đứng ngây ngốc nhìn hần. Cây củ cải này so với củ cải bình thường không lớn hơn bao nhiêu, trắng trắng mềm mềm. Hần ta nhìn cũng không thèm nhìn ta, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến bên bờ ruộng thì dừng lại.

“Đứng.”

Tất cả các củ cải trong vườn đều tranh nhau từ trong lòng đất chui ra, chỉnh tề đứng trên mặt đất. Ta nhớ lại có một ảo thuật gia đến từ thị trấn, hần ta cũng nói đứng, sau đó quả táo liền bay lên, lúc đó ta còn cảm thấy hần vô cùng lợi hại, vậy mà tên này còn có thể điều khiển tất cả củ cải ở đây.

“Người là củ cải vương sao?”

Củ cải trắng trẻo nghiêm mặt không động đây: “Ta là củ cải, không phải là rùa.” (7)

Củ cải có miệng, nếu như một đường kẻ cũng có thể tính là mắt vậy thì cây củ cải này cũng có mắt. Lá tươi xanh mượt che phủ trên đầu, trên lá vẫn còn dấu vết bị ta túm.

“Tiểu ngũ, củ cải của ngươi nhỏ xong hết chưa? Chúng ta đến giúp ngươi đây.” Từ xa truyền đến thanh âm của Cầu Đản, ta ba bước biến thành hai chạy đến bờ ruộng, túm lấy yêu quái củ cải đang đứng giấu ra sau lưng. Đột nhiên cảm thấy tay có chút đau.

“Người mà cũng làm xong rồi sao? Ta còn tưởng ngươi chỉ biết ăn không biết làm chứ.” Cầu Đản sau khi chạy tới liền nhìn chằm chằm vào đám củ cải trên mặt đất.

Ta không có thời gian để ý đến hần, đem yêu quái củ cải trong tay nhét vào rổ.

“Dem củ cải về nhà thôi”

• Lời tác giả: Nữ chính đúng là kì quái. = =

***Chú thích:

- (1) : ý chỉ những việc vô cùng phiền phức, bản thân không thể giải quyết được.
- (2) : Ngồi trong loạn nhưng không hề sợ hãi.
- (3) : Ý nói tâm trạng làm việc rất vui thích thoải mái.
- (4) : Ngồi lê đôi mách

(5) : Chỉ hành động dang chân, ba chân bốn cẳng

(6) : Nguyên văn “Thư đáo dụng thời phương hận thiếu, trừ khước Vu sơn bất thị vân” (). Về đầu trích từ câu “Thư đáo dụng thời phương hận thiếu, sự phi kinh quá bất tri nan” () của Lục Du có nghĩa là: Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít, không đích thân trải việc chẳng biết nó gian nan. Về sau của câu trích từ bài Ly tư thứ tư trong chùm năm bài của nhà thơ Nguyên Chấn. (BT). Chị nữ chính chế câu sau lại thành ngựa đến lúc cười mới biết tìm không thấy =))

(7) Câu của chị nữ chính là: “ ”, phiên âm là: Nǚ shì luóbo wáng ba, ý hỏi anh yêu quái phải vua của mấy cây củ cải kia không.

Anh yêu quái lại nghe thành: , phiên âm là: Wángbā.

3. Chương 3: Tuồng Tranh Đấu Hậu Cung Của Yêu Quái Và Con Ngựa Nào Đó

Đời này ta chưa từng nghĩ rằng sẽ bị củ cải cắn, càng không nghĩ tới củ cải cắn lại đau như vậy.

Sau khi mang củ cải về nhà, ta tặng cho Cầu Đản và A Siêu vài cây rồi liền đuổi bọn họ đi. Ta vội vàng đổ củ cải ra đất, cho dù sắc trời đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt của yêu quái củ cải. Hắn đang nhai củ cải....

“Sao ngươi có thể cắn người? Ngươi là củ cải, ngươi có từng nhìn thấy củ cải cắn người qua chưa?” Ta đem cánh tay bị cắn đến sưng đỏ cho hắn xem, đột nhiên nhớ ra hắn không có mắt, đành tức giận mà thu tay lại.

Một cây củ cải bay lên trước mặt tên yêu quái, cúi thấp đầu (nếu như đầu của chúng chiếm một nửa cơ thể), đột nhiên ta cảm thấy hắn cũng có chút ngu ngốc, sau đó ta liền dứt khoát quăng ý tưởng này ra khỏi đầu.

“Rõ ràng là ngươi tự mình đưa tay vào trong miệng ta, còn bôi đất lên miệng ta.” Yêu quái củ cải ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn ta. Đôi mắt vừa to vừa có thần.

Thì ra hắn ta có mắt. Vậy mà hắn ta lại giả bộ không có mắt để tranh thủ sự đồng tình.

Yêu quái củ cải vừa nhai củ cải vừa nói: “Đừng có nhìn ta như vậy, không lẽ ngươi không biết từ trong lòng đất tối đen ra thì không thể mở mắt hay sao?”

Ngư ngốc chỗ nào, rõ ràng là rất dễ tiện.

“Ai nói ta không biết? Chờng nào ngươi đi?” Để tránh đi vào vết xe đổ, ta ôm lấy cột nhà hung dữ hỏi hắn, phòng ngừa hắn xem ta như củ cải mà nhở lên sau đó dùng sức ném đi.

“Ta cảm thấy ngươi cũng không xấu, nên chưa muốn đi. Bên ngoài ăn không no mặc không ấm, ồn ào không tốt lại còn có thể bị người ta nhặt đem đi nấu canh. Đợi khi ta tu thành hình người thì ta sẽ đi.” Yêu quái củ cải vừa nói vừa nhảy về phía ta, từ từ đi đến trước mặt ta nói: “Ngươi sẽ không ngại mà nuôi ta chứ?”

Ta trừng to mắt nhìn hắn, hắn ta cũng nhìn lại ta, miệng còn có tiếng kéo kẹt. Ta lắc đầu như trống bỏi: “Ngươi cách xa ta một chút. Người yêu khác biệt. Ta rất ngại đó.” Truyền thuyết nói yêu quái tu thành hình người cần một vạn tám trăm năm, đến lúc đó không chỉ ta đã cúp, mà đời sau của đệ đệ ta chắc cũng tắt luôn rồi.

“Ta đâu phải muốn lấy ngươi, người yêu khác biệt thì có liên quan gì? Ngươi thật sự nhẫn tâm nhìn thấy ta bị bắt đi nấu canh sao? Ta ăn rất ít.”

Yêu quái củ cải ra vẻ đáng thương nhìn ta, cứ như nếu ta không cho hắn ở lại hắn sẽ đi chết vậy. Ta thừa nhận mình rất dễ mềm lòng, hơn nữa cũng rất lương thiện cho nên mới không kiềm chế được mà gật gật đầu.

Hắn ta thu lại bộ mặt đáng thương, khóe miệng nhếch lên nụ cười. Ta ngay cả tim cũng muốn chết rồi, hắn ta có cần phải đem việc mưu kế đạt thành biểu hiện hết trên mặt không vậy?

Sau sự việc đó làm ta xác định rõ ràng, ta thật sự rất muốn chết. Động vật bình thường làm sao có thể trong một đêm gặm hết ba cây củ cải, hơn nữa hắn cũng không to hơn củ cải bình thường bao nhiêu, những cây củ cải mà hắn ăn đều đi đâu hết rồi?

Lúc hắn nhìn chăm chăm ta, ta liền che những cây củ cải còn sót lại trên mặt đất, vẻ mặt cầu xin hỏi hắn: “Người từng nghe qua câu là huynh đệ thì cần gì phải chém giết lẫn nhau chưa? (1)”

“Chưa từng nghe.”

Nhiều năm sau có người dùng chuyện này làm ví dụ thực tế để nói đạo lý: không có văn hóa, đúng là đáng sợ.

Cây củ cải thứ tư từ từ bay qua đầu ta rơi xuống trước mặt yêu quái củ cải. Hắn cắn một ngụm rồi nói: “Bọn chúng và ta không cùng một gốc, hưởng hồ ta mới là gốc.”

“.....” Đây mới chính là vô văn hóa.

Ầm..ầm, cửa tiểu viện vang lên tiếng đập cửa. Yêu quái củ cải vẫn lẳng lặng ngồi ở đó, ý bảo ta đi mở cửa.

Ta nuốt nước bọt dè dặt hỏi hắn: “Người không trốn sao?”

Hắn lắc lắc đầu, hoặc cũng có lẽ là hắn đang chuyển động thất lưng...

Cửa vẫn vang lên tiếng đập, va chạm mạnh làm cho những mảnh gỗ trên khung cửa rơi xuống đất, cứ như nếu như không mở cửa thì sẽ không đi vậy. Ta vì đau lòng cho cánh cửa của ta nên đi đến mở. Trước khi mở ta vẫn liếc nhìn yêu quái củ cải một chút, tên này vẫn còn đang ăn..

Ăn đi ăn đi, yêu quái củ cải người sớm muộn cũng sẽ bị làm thịt thôi. Oán hận một lát, đột nhiên phát hiện bản thân có chút độc ác.

Ta đi mở cửa, nhìn thấy thứ đang đứng bên ngoài, ta kiềm chế tâm tình phức tạp muốn xách đao chém chết rồi làm thịt nó.

Cái thứ kia vừa vào nhà liền lấy miệng dụi dụi vào lòng ta. Ta nghĩ cũng không nghĩ vung tay lên đập cho nó một cái.

“Người còn biết về sao? Sao người không ở cùng với con ngựa mẹ đó luôn đi?”

Tiểu bạch mã bị ta đánh có chút sững sốt, giống như phản xạ có điều kiện giơ chân lên cứ như vậy mà đập thẳng xuống. Ta sợ đến mức nhắm tịt mắt lại. Hình ảnh hai năm trước trong thôn có người bị ngựa đá đến sống dở chết dở cứ lẩn quẩn trong tim ta, mũi lệch mắt méo, nước bọt cứ chảy mãi...

“Này, đồ nhát gan, mở mắt ra đi. Không sao rồi.”

Phía sau ta vang lên thanh âm của yêu quái củ cải, trong giọng nói còn có vài phần bồn chồn. Chân của tiểu bạch mã đã bị cây củ cải chặn lại. Yêu quái củ cải từ từ đi về phía ta thu hồi những cây củ cải kia, trong chớp mắt, chân của tiểu bạch mã liền rơi xuống. Nó dùng vẻ mặt oán hận nhìn yêu quái củ cải, sau đó nhìn sang ta, thần sắc trong mắt như muốn nói với ta rằng: Người vậy mà có thể dẫn một con vật về đây sao? Hình dạng còn kỳ quái nữa...

Ta lặng lẽ lùi ra cửa, mặc kệ hai loài bên trong tự mình giải quyết vấn đề. Những phi tần vì tranh sủng hoàng đế mà ra tay tàn nhẫn, có phải cũng như thế này không? Trong lòng ta hoảng loạn, có thể nào sau này tiểu viện của ta sẽ diễn thành vở hậu cung tranh đấu không?

Bên trong cửa vang lên hai tiếng ầm ầm, sau đó lại hai tiếng, răng rắc.. răng rắc....

• Lời tác giả: Bông hoa thắng lợi rơi vào tay ai? (2)

***Chú thích:

(1) , : Haicai thơ được trích trong “Thất Bộ Thi” –“ ”

Thơ bảy bước (Người dịch: (Không rõ))

Nấu đậu để làm canh,
Hạt bỏ vào nồi nấu,
Cành ở dưới mà đun.
Đậu ở trong nồi khóc,
Sinh ra từ một gốc,
Sao nỡ đốt thiêu nhau.

Nguồn: thivien.net/viewpoem.php?UID=G4nooKxYZlyZzVXkjI7waQ

(2): : Mình nghĩ tác giả muốn hỏi ai giật được tem á ^^

4. Chương 4: Buổi Trưa Có Thêm Thức Ăn – Thịt Khô

Thanh âm giống như yêu quái nào đó bị con ngựa nào đó giết chết, sau đó phân thây, hủy thi diệt tích, ngay cả một mảnh vụn cũng không để lại. Không gian tràn ngập mùi xác chết của yêu quái củ cải.

Ta không đành lòng bước vào, dù sao thì con yêu quái củ cải đó cũng không xấu để cuối cùng rơi vào kết cục thế này. Ngay lúc ta đang suy nghĩ xem có cần đốt thứ gì cho hẵn hay không thì cửa mở ra, yêu quái nào đó cùng con ngựa nào đó đang rất hài hòa cùng nhau gặm củ cải, bàn về nhân sinh tốt đẹp.

Nhìn thấy bọn họ nói chuyện vui đến thế, không thể nghi ngờ là tên yêu quái củ cải này tinh thông rất nhiều tiếng thú vật, giống như tiếng chim, tiếng ngỗng các loại. Ước nguyện cung đấu của ta đã bị hai thứ không hăng hái kia bóp chết từ trong trứng nước.

Hơn nữa sau đó, tin tức hoàng đế băng hà truyền đến thôn làng nhỏ của ta, nghe nói là bị phi tần độc chế, vị phi tần đó mang thai cũng không phải là con của hoàng đế. Đương nhiên, việc này có thật hay không thì không thể kiểm chứng. Việc nghe thấy trong lúc uống trà nói chuyện phiếm thì không thể xem là thật.

Lúc đó khi nghe thấy câu nói này, sau đó đi vào lòng, ta mới ý thức được hòa bình sống với nhau quan trọng như thế nào. Đương nhiên, chuyện này để sau rồi nói.

Yêu quái củ cải ăn no uống đủ thì quay qua hỏi ta hẵn sẽ ở đâu. Ta thấy giữa hẵn và con ngựa nào đó giao tình rất tốt, vì vậy ta rải cỏ làm tổ, tốt bụng thêm hai tảng vải bông, yêu quái nào đó nhìn một cái, quay lưng nhảy về phía phòng ta, ngã vào chiếc giường duy nhất làm từ gỗ toái hoa trong phòng.

“Này, Đại Bạch, đó là địa bàn của ta, của người ở đây.” Đại bạch là ta nghĩ ra, kêu rất thuận tiện. Yêu quái nào đó vẻ mặt ghét bỏ, cuối cùng kháng nghị thất bại.

Đại Bạch vẫn canh cánh trong lòng về vấn đề cái tên, nghiêng mình hướng phần mông về phía ta: “Của người chính là của ta. Ai muốn cùng con ngựa ngu ngốc đó ngủ chung chứ? Nó dám nói ta vừa mập lại vừa lùn.”

Tuy rằng hần ta là củ cải, nhưng vẫn cần mặt mũi. Nhưng mà tiểu bạch nói cũng rất đúng, vừa cao vừa ốm thì đó không phải là củ cải, mà là cà rốt.

Đại Bạch quay đầu lại, dừng một chút rồi nói: “Con ngựa ngu ngốc đó cũng nói người như vậy.”

.....

Con ngựa ngu ngốc đó sau này sẽ cho đói chết luôn.

Ta nhìn Tiểu Bạch dai như đĩa (1) nằm trên giường hỏi: “Người ở của ta vậy ta ở đâu?”

Đại Bạch lẩn một vòng, suy nghĩ rất lâu rồi mới từ từ mở miệng, bộ dáng rất không tình nguyện: “Ở cùng ta hoặc ở cùng con ngựa ngu ngốc đó, người tự mình chọn đi.”

Tiểu bạch mã trong chuồng ngựa thở phì phò, còn rất hưng phấn mà hí vang vài tiếng. Ta ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, hậm hực quay về phòng, đẩy Đại Bạch vào trong rồi nằm xuống.

Lần đầu tiên bị uy hiếp bất đắc dĩ phải ngủ cùng người khác, người uy hiếp ta lại là một cây củ cải. Ta tự nói với mình rằng, hần chỉ là một cây củ cải thôi, sau đó thì ngủ quên mất. Nửa đêm nghe thấy thanh âm Đại Bạch oán hận trách ta quá mập, mà giường lại quá nhỏ, trên giường phát ra âm thanh kinh sợ của một thiếu niên (Anh sợ vì thấy chị mập quá =)). Ta hừ hừ mũi lẩm bầm: “Nóc nhà rộng rãi, sao người không lên đó mà ngủ đi?”

Sáng sớm ngày thứ hai mở mắt, ta nhìn thấy mặt trời ở trên đầu. Từ trước đến nay chưa hề cảm thấy nó chói mắt đến vậy, thì ra là do ngăn cách bởi nóc nhà. Lần này thì ở trên nóc nhà phơi nắng.

“Đại Bạch, tên chết tiệt này mau đến đây cho ta xuống.”

Đại Bạch ở trong viện gặm củ cải, biểu tình trên mặt như nói, người cầu xin ta ta mới cứu: “Đêm qua người nằm mộng nói mê, nói mê xong lại bị mộng du, muốn ngăn cũng ngăn không được.”

Ta nghiêng răng nhìn hần. Từ nóc nhà xuống đất cách nhau một khoảng, dây thang ở góc tường lại bị người ta đem đi mất, ta bắt đầu hối hận vì sao lại không trồng cây ở kế bên phòng chứ!!!!

Nóc nhà hơi cao, ở bên trên có thể nhìn thấy viện chính mà cha mẹ ở. Mẹ mang thai rồi, gần đây rất thích ngủ, cho dù gà trong viện có kêu thế nào bà cũng không tỉnh. Còn cha ta trời trưa sáng đã ra khỏi cửa, buổi trưa lại cùng Lý thúc nhà kế bên uống vài ly, có thể trời tối mới có thể quay lại. Đến lúc đó trực tiếp rắc hương liệu lên người ta liền trở thành món ăn trên bàn – Thịt hong khô...

Bỏ đi, nhảy thôi. Độ cao này rơi xuống cũng không chết. Ta nhắm mắt lại nắm lấy mái ngói rồi xoay mình nhảy xuống. Kết quả ta không dám buông tay, lơ lửng giữa không trung.

Chuyện đau khổ nhất không phải là không dám nhảy, mà là chỉ dám nhảy một nửa, sau đó làm bản thân rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, nhảy không xuống mà leo cũng không lên. Quan trọng nhất là bên cạnh phòng có một tên vẫn đang xem chuyện cười, chỉ xem rồi cười, không hề nói chuyện.

Ánh mặt trời càng lúc càng mạnh thiêu đốt khắp mọi nơi. Ta thì giống miếng thịt khô treo trên mái yên, tay càng lúc càng không có lực.

Ta dùng sức lực cuối cùng mà cảnh cáo tên củ cải đang hí mắt ở phía dưới: “Đại Bạch, nếu người còn không mang ta xuống thì người xong rồi, ta nhất định sẽ mang người làm củ cải xào, củ cải muối, củ cải kho...”. Còn chưa nói xong, tay của ta không thể nào nắm lấy mái ngói nữa, sau khi hy sinh nửa miếng móng tay liền hoa lệ mà rơi xuống, thoát khỏi tên yêu quái chết tiệt kia. (Ta chém a~~ Không sát nghĩa lắm, nhưng cũng gần vậy.)

Thanh âm ma mị biếng nhác của yêu quái củ cải tiến vào trong tai ta, quanh quẩn trong đầu ta: “Người sao có thể ngốc ghê như vậy?”

Đây rõ ràng là vấn đề thể lực, sao có thể dùng ngu ngốc hay thông minh mà hình dung chứ?

Rất nhiều lần ta tưởng tượng bản thân có thể bay lên trời, nhưng ta chưa từng nghĩ qua mình lại nhếch nhác như thế. Ta khinh bỉ tên củ cải Đại Bạch đang điều khiển bên dưới, có thể làm dáng vẻ của ta đẹp hơn một chút không hả? Không cần giống tiên nữ, nhưng ít nhất cũng bình thường một chút chứ.

“Đại Bạch, mau quay đầu ta hướng lên trên, nếu không ta không để yên cho người đâu.”

Ai da, cửa viện mở ra rồi. A Siêu vừa bước hai bước thì chân như bị sợi chỉ buộc vào, dừng lại giữa chừng, ngăn người nhìn xung quanh tiểu viện. Ta nhìn hẩn cười cười, mắt kiểm soát rồi rơi xuống dưới.

- Lời tác giả: Có cảm thấy nơi hoàng đế băng hà rất quen không??~~

***Chú thích:

(1) : Tứ ngưỡng bát trát, 4 dựa 8 quán. Mình không hiểu câu này lắm nhưng nghĩ chắc chị chữ anh yêu quái là bám dính cái giường.

5. Chương 5: Võ Nghệ Cao Cường (1)

Thì chỉ là phi tặc, cười mây đạp gió (2) mới tính là thần tiên

“A Siêu, người không nhìn thấy gì hết. Những gì người vừa nhìn thấy đều là giả, quay lưng về nhà, quên hết đi.” Ta cố chịu đựng cơn đau trên cổ, đứng lên nhắc nhở A Siêu. Cũng may, chỗ ta rơi xuống cách mặt đất không xa, nếu không thật sự sẽ chết rất khó coi, trên đời này chỉ có rùa mới có thể rụt đầu vào cổ, Đại Bạch chết tiệt.

A Siêu bị ta nói đến sững sờ, buông chân trái xuống, trong ánh mắt ngoài sự hoài nghi còn mang theo chút ngưỡng mộ. Ta quay đầu thấy Đại Bạch như một cây củ cải đang nằm trong bóng râm, liền thở phào nhẹ nhõm.

Phủi phủi đất trên thân thể, ta đi đến trước mặt võ vai A Siêu: “Vừa nãy những gì người vừa nhìn thấy là ảo giác.” Sau đó lại bồi thêm một câu, “Là hoang tưởng, không cần xem là thật.”

“Tiểu Ngũ, người tu tiên đúng không? Những người kể chuyện (3) trong quán trà đều nói tu tiên có võ nghệ cao cường, vượt nóc bằng tường.”

Ta hít sâu một hơi, âm thầm mắng tên kẻ chuyện đó. Sao có thể lừa gạt trẻ nhỏ như vậy? Vượt nóc bằng tường cái đó chỉ là phi tặc thôi, cười mây đạp gió mới có thể là tiên nhân chứ. Thật không hiểu A Siêu rõ ràng thông minh như vậy sao có thể nghĩ như thế.

Không đợi ta mở miệng, hẩn lại hỏi: “Sau khi người thành tiên có phải sẽ không ở trần gian nữa không? Có phải sẽ rời khỏi thôn không?” Trong giọng nói của hẩn còn mang theo chút ưu thương khó hiểu. Hẩn tiếp tục nói: “Vốn ta muốn hai năm nữa sẽ tìm bà mai đến nhà người cầu thân.”

Trong nháy mắt ngực ta như bị nghẹn một hơi, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng. Hai người tụi ta chỉ mới mười bốn tuổi thôi, bây giờ nghĩ đến chuyện này có phải là hơi sớm không, huống hồ ta cũng không có ý gì với hẩn hết. Tuy nói rằng môi chúc chi ngôn, phụ mẫu chi mệnh (4), nhưng cuối cùng ta vẫn muốn tự mình làm chủ.

Ta lau mồ hôi trong tay, nghiêm mặt dùng lời nói tự mình cho là thành thật nhất mà nói: “A Siêu, ta không phải muốn tu tiên, là ảo thuật đó hiểu không? Còn nữa, chuyện đó... cầu thân nên ngừng lại ở đây đi, chúng ta không hợp.”

Với tính cách của A Siêu, nếu như đã thích vật gì thì nhất định sẽ cố chấp cho rằng vật đó cuối cùng sẽ thuộc về hẩn. Quả nhiên ta vừa từ chối hẩn liền phản bác lại, cả người đều mang theo cố chấp.

“Tại sao lại không hợp? Ta nói hợp thì là hợp, thanh mai trúc mã, môn đang hộ đối.” Nói xong lại còn kín đáo đưa gói giấy cho ta sau đó quay lưng đi khỏi, chỉ còn lại mình ta nhìn theo bóng dáng của hẩn từ từ biến mất.

“Người và hẩn ta không hợp, hẩn quá ấu trĩ.” Đại Bạch không biết khi nào thì chạy đến trước mặt ta, lấy lại gói giấy thấm dầu, vừa mở ra liền tràn ngập mùi hương ngọt ngào của hoa quế, hẩn không chút khách khí đem hai cái nhét vào miệng, chép miệng nói ngon.

Rõ ràng chỉ là một củ cải vừa mới sinh ra trong năm nay, vậy mà lại không biết xấu hổ nói người ta ấu trĩ, còn nói đến nghiêm túc như vậy, không cho người khác có chút nghi ngờ. Đây nhất định là chuyện cười mà.

Ta hỏi hắn: “Người là lão yêu quái củ cải độc nhất vô nhị trên đời chỉ có một phải không? Người nhìn thấy củ cải mẹ chưa? Người còn dám không biết hổ nói người khác ấu trĩ.” CƠM GIẬN KHÔNG BIẾT TỪ Đâu NỔI LÊN KHẮP NGƯỜI.

Đại Bạch vừa định mở miệng, ta liền trừng mắt rống lên một câu cay miệng. Đại Bạch ngẩng đầu cầm lấy bánh hoa quế chạy vào phòng, đập mạnh cửa ầm một cái. Hắn tức giận cái gì chứ, ta nói không đúng sao? Đã tức giận còn không quên ăn....

Nếu như ta từ chối việc cầu thân của A Siêu, vậy ta và hắn sẽ không thể làm bạn nữa rồi, hơn nữa còn ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai nhà. Nếu như không từ chối, ta thật sự không thích A Siêu, tuy rằng hắn rất tốt nhưng giống như Đại Bạch nói, có lúc tính ấu trĩ của hắn không hợp với ta.

Ta ở cửa phòng nắm chặt tóc, không nghĩ ra bất cứ biện pháp nào ngược lại tóc thì túm được một chùm. Buổi trưa, ta đến viện chính ăn cơm, mẹ làm hai món ăn đều là những món ta thích. Nhưng lần này ta chỉ ăn vài miếng liền bỏ đĩa.

Thức ăn bày ở đó không hề hấp dẫn ta chút nào. Mẹ nhìn ánh mắt ta sau đó gấp cho ta hai miếng trứng gà, quan tâm hỏi ta: “Tiểu Ngũ, sao con không không ăn, bị bệnh sao? Hay là chê mẹ làm không ngon?”

Ta nhận lấy miếng trứng gà, lắc lắc đầu nói; “Không, rất ngon mà. Chút nữa con sẽ gói lại đem về tiểu viện, lúc đó có thể từ từ ăn.”

Mẹ ta cười nói: “Điểm này thì con tiến bộ rồi.”

Ta ăn không vào, nhưng mà Đại Bạch chắc đói rồi. Vừa rồi ta đối với hắn có chút độc ác, trời nóng làm người ta dễ nổi nóng, gửi cho hắn chút đồ ăn để tìm cho mình bậc thang để đi xuống. Đói là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến việc tu thành hình người của hắn mới là chuyện lớn.

Lúc ta quay về tiểu viện vẫn giống như trước khi ta đi. Cửa phòng vẫn còn đang đóng chặt. Ta đẩy hai cái nhưng cái cửa dường như bị dính chặt với nhau. Ta dùng sức đẩy hai cái, bên trong một lúc lâu cũng không có động tĩnh. Vừa lúc ta định giơ chân đạp cửa thì nó lại mở ra, cuối đầu xuống nhìn thấy Đại Bạch uể oải nhìn ta.

“Ta ngủ xong rồi. Đói bụng quá.”

Nói người khác ấu trĩ, không phải bản thân mình còn ấu trĩ hơn sao? Ta đem cặp lồng vào phòng, lấy thức ăn và màn thầu bên trong ra ngoài.

Ta cúi đầu dùng ngón tay gõ lên bàn nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, hôm nay nói chuyện nặng lời. À, qua đây ăn đi, có thịt.”

Còn tưởng rằng hắn sẽ đùa giỡn cười nhạo ta một phen. Hắn đi đến bên cạnh bàn, quảng thứ gì đó lên bàn. Ta cúi đầu nhìn. Thì ra là gói bánh hoa quế.

“Ngày mai mang gói bánh này cho A Siêu, hắn ăn xong thì chuyện của người sẽ được giải quyết. Không được để người khác ăn, nếu không sẽ xảy ra chuyện.”

“Dem thứ người ta tặng mình tặng lại cho người ta thì không tốt lắm, hơn nữa trong bánh hoa quế này có bỏ gì vậy? Không lẽ người muốn giết chết hắn?” Ta vội vã trốn cách xa gói bánh một chút, chỉ sợ nếu dính vào một chút sẽ chết không ai biết.

Đại Bạch tiêu diệt xong miếng thịt và nửa cái bánh bao sau đó mới từ từ nói: “Ta chỉ giết củ cải, không giết người. Không đem thứ này tặng hắn thì tặng gì, không lẽ lại phải dùng tiền mua cái mới hay sao?”

Ta gật gật đầu cất gói bánh, đợi đến ngày mai sẽ mang tặng A Siêu.

***Chú thích:

(1): : Võ nghệ cao cường, vượt nóc bằng tường.

(2): : Cười mây đạp gió, đăng vân giá vũ.

(3): -bình thư: Những người cầm quạt kể chuyện trong quán trà khi xưa.

(4): : Lời của mai mối, mệnh của cha mẹ.

6. Chương 6: Có Đẹp Trai Hơn Nữa Thì Cũng Chỉ Là Củ Cải

Ta sợ cây củ cải chết tiết đó lại nhân lúc nửa đêm mang ta lên nóc nhà, nên đã khóa thêm hai lớp cửa. Đại Bạch nhìn thấy khóa trên cửa thì cười đến mức da nhăn lại, trông giống như một bó hoa cải nở rộ.

Ta chỉ vào hần hung dữ cảnh cáo: “Người cười nữa đi. Cười nữa thì cho người đi ngủ trong chuồng ngựa.” Nói xong ta liền hối hận rồi, lời này nói ra miệng kết quả ngay mai mở mắt có thể sẽ nhìn thấy tiểu bạch. Ta liền nhìn Đại Bạch nhếch miệng nở nụ cười tự mình cho là đẹp nhất, Đại Bạch liền run rẩy.

Ngày thứ hai trời vừa sáng ta liền đến trường học. Vừa vào cửa đã thấy một quyển sách bay lại, cũng may ta tránh mau, nếu không sẽ tổn hại nhan sắc của ta. Nhặt quyển sách bước vào lớp, liền nhìn thấy Cửu Đản cùng một người khác đang đánh nhau, bọn họ cứ như từ trong hang ổ sơn tặc nhảy ra vậy, một người nắm đầu, một người ôm chân, trông thật dễ sợ. Sau khi nghe ngóng mới biết thì ra là do Cửu Đản đoạt trứng gà của người ta.

Cửu Đản đang ở thế bất lợi, nhìn thấy ta bước vào liền vội vàng vẫy tay gọi ta giúp đỡ. Ta bước lên hai bước rồi quay người đi về chỗ ngồi của mình, mình làm sai mà còn không biết xấu hổ tìm đồng lõa, Cửu Đản thật quá đáng.

Những người vây xem nhìn thấy cảnh này liền cười lớn, Cửu Đản trong nháy mắt mặt đỏ lên, chạy đến chỗ ta nhìn hồi lâu vẫn không nói chuyện. Mặt mày đỏ hồng tức giận quay về chỗ ngồi của mình.

Lúc này A Siêu bước vào, ta vẫy vẫy tay gọi hắn lại. Hắn ngồi xuống câu đầu tiên liền hỏi ta: “Cửu Đản sao vậy?”

“Không có gì. Hắn phạm lỗi thì phải chịu phạt.” Ta vuốt gối bánh hoa quế, trong tay là một tảng mỡ hôi. Đại Bạch nói ăn vào sẽ không sao hết, nhưng ta vẫn rất khẩn trương. Lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

“Này, này. Người làm sao vậy? Sao lại ngẩn người?” A Siêu hươ hươ tay trước mặt ta, ta căng thẳng làm gối bánh rơi xuống đất.

A Siêu nhặt lên xem: “Đây là người mang đến cho ta sao? Giống với cái ta tặng hôm qua, có phải rất ngon không? Ta ném thử xem mùi vị có giống không, nếu người mua sai ta sẽ dẫn người đi đến đó mua. Ta là khách quen.” Nói xong hắn mở gói bánh, lấy một cái bỏ vào miệng.

Ta muốn ngăn cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể nhắm mắt mong A Siêu không sao.

Không lâu sau, thanh âm lúng túng vang lên trước mặt ta: “Xin lỗi Ngũ Cốc, ta sao có thể tự tiện ăn đồ của người như vậy. Nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta không nên ở gần quá.” Ta mở mắt nhìn, A Siêu rõ ràng nói xin lỗi nhưng trên mặt lại là biểu tình đùa cợt.

Ta kích động nắm tay hắn: “Người không thích ta nữa sao?”

Hắn cuống quýt tránh ra: “Ngũ cốc người nghĩ nhiều quá rồi. Ta thích người nhỏ nhắn mảnh mai, còn người thân hình có chút đầy đặn. Nhưng mà người an tâm, chúng ta sẽ mãi là huynh đệ, là huynh đệ thì sẽ không chê người mập.”

Đại Bạch làm cho quan niệm cái đẹp của A Siêu đều thay đổi. Nâng cao thẩm mỹ cũng không sao, nhưng mà A Siêu bây giờ không còn gì để nói hay sao? (Khúc này chém, nhưng cũng gần gần giống vậy =)) Cái gì mà đầy đặn, rõ ràng là muốn nói ta mập. Vì hạnh phúc cả đời của ta, ta nhìn!!!!

Quả nhiên cả ngày hôm nay A Siêu không đề cập đến chuyện này nữa. Mặc kệ ta nói bóng gió về buổi sáng hôm đó như thế nào hắn đều không có một chút ấn tượng. Lúc ra về ta vừa đi đến cửa liền nghe thấy Cửu

Đản và A Siêu đang thì thầm nói ta hôm nay bất thường. Không biết nói đến chuyện gì Cầu Đản liền xì một tiếng khinh thường. Sau khi nhìn thấy ta bọn họ lại cười cười, ta đứng kế A Siêu, tiếng xì của Cầu Đản làm ta cảm thấy rất chán ghét.

Vừa về nhà mẹ liền hỏi ta có phải muốn ăn củ cải không, ta nghe liền biết đây là nghiệt do Đại Bạch tạo ra. Quả nhiên, lúc ta vừa đến tiểu viện thì thấy Đại Bạch đang phơi nắng, hơn nữa còn có tiểu Bạch đang ăn như điên. Chuyện lần trước ta phạt nó hai ngày không được ăn cơm.

Ta chọc chọc vào Đại Bạch đang nằm trên mặt đất. Hắn trở mình, mắt híp thành một đường chỉ nhìn ta, ta hỏi hắn: “Không phải ngươi muốn tu thành hình người sao? Sao còn nằm đây phơi nắng?”

“Ta đang hấp thụ tinh hoa của mặt trời.”

“Ai tin chứ. Ngươi không phải muốn ở lì đây không đi chứ? Ngươi nói rồi đó, tu thành hình người thì phải đi ngay.”

Đại Bạch quay lưng nằm rạp trên mặt đất, bắt đầu phơi lưng: “Sao lại không đi? Đến lúc đó ngươi đừng thấy ta quá đẹp mà sống chết ngăn không cho ta đi.”

“Có đẹp đến mấy cũng không thay đổi được việc ngươi là củ cải. Đúng rồi, việc của A Siêu đã xong rồi, nhưng ta không cảm ơn đâu. Ngươi hằng ngày ăn của ta ở cửa ta, đây là ta đáng được nhận.” Ta đứng lên phui phui đất trên váy, quay người đi vào trong. Phía sau truyền đến một tiếng thở dài.

Buổi chiều Cầu Đản đã giống như mọi ngày, nhìn ta cười hi hi haha. Nhưng ta vẫn cảm thấy thiếu đi chút gì đó. Sau này ta mới nghĩ ra, là thiếu đi một chút chân tình, nhiều thêm một phần giả ý.

Cười thật lòng hay giả dối thì chỉ cần một lúc là nhìn ra ngay, trên mặt mang một tầng mặt nạ thì vĩnh viễn khuôn mặt sẽ không được tự nhiên.

Buổi tối Đại Bạch đã ngủ say, còn ta lại trăn trở không ngủ được. Cầu Đản cùng ta, còn có A Siêu ở cùng nhau lâu như thế, sao vẫn không thể học được cách làm người vậy?

“Ngươi cho rằng nhân phẩm của ngươi có thể làm gương cho người ta sao?”

Đại Bạch quay người vào trong không hề động đậy, không biết có phải đang nói mê hay không?

“Ta không có nói mê. Nữ nhi các người thật phiền phức, Cầu Đản sao nữa?” Đại Bạch nằm ngửa, nhìn chằm chằm lên trần nhà, làm ta càng hoảng sợ.

“Làm sao ngươi biết ta đang nghĩ gì?”

“Ta đã nói rồi, ban ngày ta hấp thụ tinh hoa của mặt trời, là ngươi không tin. Đây là để luyện thành thuật đọc tâm. Sao? Rất khâm phục ta phải không?”

Đại Bạch vẫn rất đê tiện. Ta đem chuyện ban sáng kể hết cho hắn nghe. Sau khi nói xong, giọng nói ghen trong lòng ta thoát ra ngoài, biến mất không còn tung tích.

“Trẻ con vẫn là trẻ con, nhưng mà ngươi ngốc như vậy vẫn nên cách xa hắn một chút, con người Cầu Đản này không tốt. Ngươi có nhớ hắn tên là Lý Tụ Tài không? Từ nhỏ việc trộm cắp vặt đã làm không ít, ngươi và A Siêu bình thường đều gánh tiếng xấu thay hắn.”

Nghe hắn nói xong, ta đột nhiên cảm thấy hắn biết quá nhiều rồi. Ta hỏi hắn làm sao biết thì hắn sống chết không nói, chỉ nói rằng hắn trên thông thiên văn, dưới thông địa lý. Hắn nên đổi tên thành thầy giáo không biết xấu hổ, như vậy mới biểu hiện được trình độ mặt dày của hắn ta.

Trong lòng lại buồn phiền một phen, lần này thì hoàn toàn không thể nôn ra.

- Lời tác giả: Cầu Đản rốt cuộc có phải là đứa trẻ xấu hay không?

7. Chương 7: Kể Từ Khi Đại Bạch Đến Tiểu Viện, A Siêu Luôn Xuất Hiện Với Dáng Về Con Rối Bị Giật Dây.

Từ đó về sau, ta bắt đầu duy trì khoảng cách với Cửu Đản, vậy mà hắn ta lại luôn tiếp cận ta. Qua qua lại lại trở thành ta trốn hắn, cứ giống như ta thiếu nợ tiền hắn vậy. Trong thời gian này không biết từ lúc nào mà hắn cầu kết cùng bọn người Lý lão đại thôn bên cạnh. Lý lão đại là tiểu bá vương của thôn bên cạnh, gia đình có tiền, ý nghĩ xấu xa thì không ít, không trường nào chịu nhận hắn.

Cửu Đản đưa cho ta một tờ giấy, bảo ta sau giờ học đến rừng cây ở đầu thôn, có vật hay để xem. Ta vo tròn viên giấy ném ra ngoài cửa sổ, không để ý đến hắn. Một lát sau lại thêm một viên giấy bay qua chỗ ta rơi xuống bàn, chữ trên giấy như chó chạy: Không đến người sẽ hối hận.

Ta liếc hắn một cái, tờ giấy thứ hai lại đi theo tờ thứ nhất, vẽ thành một đường cung trong không trung. Thầy giáo ho nhẹ một tiếng, ta quay đầu nhìn thầy cười một cái, tiếp tục nghe bài.

Thầy giáo giảng xong bài, ta lại ngồi trong lớp đợi thêm một chút. Khu rừng nhỏ ở đầu thôn là con đường ta nhất định phải đi ngang qua khi về nhà, lần này Cửu Đản hẹn ta nhất định không có chuyện gì tốt. Ta cũng được xem là cầm đầu của nơi này, tiện thể gọi vài người quan hệ không tồi cùng về, như vậy cho dù xảy ra chuyện cũng có người giúp đỡ.

Chúng ta mỗi người cầm bắp nướng lắm nhảm chuyện gia đình. Lúc đi ngang qua khu rừng nhỏ ta nhìn vào trong vài lần, không nhìn thấy Cửu Đản, nhưng lại nhìn thấy A Siêu.

Ta vẫy tay với hắn: “A Siêu, người đang làm gì ở đó vậy?”

Hắn nhanh chóng đi về phía ta, giục bọn ta đi về phía trước. Bọn ta hỏi hắn có chuyện gì, nhưng một câu hắn cũng không nói, bộ dáng như bị sói đuổi, mắt mũi cau lại, vẻ mặt nôn nóng.

Ta ngăn A Siêu, nắm lấy tay áo hắn: “Có phải Cửu Đản tìm Lý lão đại ức hiếp người không? Đừng sợ, chúng ta có nhiều người.”

Những người đi cùng gật gật đầu an ủi A Siêu. Hắn lắc lắc đầu: “Không phải, không phải bọn người Lý lão đại. Tóm lại mau chạy đi.”

Sau đó dù hỏi thế nào hắn cũng đóng chặt miệng không nói. Chúng ta chỉ có thể đem theo thần sắc hoảng hốt của A Siêu về nhà. Trước khi đi, A Siêu còn nắm lấy tay ta: “Ngũ Cốc, sau này đừng đi đến khu rừng nhỏ ở đầu thôn.”

Khu rừng nhỏ ở đầu thôn là con đường tốt nhất về nhà, nếu không đi con đường đó thì chỉ có thể vòng qua con đường nhỏ, không những khó đi mà còn rất xa, nhưng ta vẫn gật gật đầu.

Sau khi về nhà ta tìm một con dao nhét vào trong cặp, hoảng sợ nhìn Đại Bạch đang đấu với gà mái: “Ai chọc giận người rồi? Muốn đi giết người phân thù sao?”

Ta vung dao về hắn hai lần, hắn lùi lại vài bước, không nói gì nữa.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng thì ngoài cửa đã vang lên tiếng đập cửa ầm ầm. Ta dụi mắt vỗ vỗ Đại Bạch bên cạnh: “Củ cải mở cửa.” Đại Bạch nghiêng người. Bên ngoài vang lên tiếng rầm, ta vội vàng mặc áo chạy ra ngoài xem. A Siêu không biết tại sao lại đứng ở trước cửa, một tay cứng ngắc giữa không trung. Từ khi Đại Bạch đến đây, mỗi lần A Siêu đều là bộ dạng con rối gỗ cứng ngắc xuất hiện trước mặt ta.

Hai cánh cửa thì một cánh đã nằm trên mặt đất, đây chắc là nguyên nhân của tiếng rầm ban nãy. Đại Bạch đáng chết, ta bảo hắn đi mở cửa, không phải bảo hắn đi phá cửa, một cánh cửa đang tốt như thế mà lại bị hắn hủy đi mất.

A Siêu sau khi bước vào nhìn thấy cánh cửa nằm trên mặt đất liền kéo kéo tóc, cẩn thận nói: “Xin lỗi, không phải ta cố ý.”

Ta khoát tay, cao giọng nói: “Không trách người. Thứ gì đó phải sửa chữa rồi.” Vừa nói xong trong phòng liền truyền đến âm thanh đồ vật rơi xuống.

Ta vỗ tay cười cười nhìn vẻ mặt hoảng sợ của A Siêu sau đó dẫn hắn vào trong viện. Ngồi trên ghế đá, A Siêu bắt đầu có phản ứng, khẩn trương nắm lấy tay ta. Còn chưa nói chuyện, trong phòng lại truyền đến tiếng ho khan.

Tay A Siêu cứng ngắc: “Trong viện của ngươi lại có đàn ông sao?”

Ta rút tay về: “Là biểu đệ bà con xa của ta, từ trong núi mới ra, vẫn chưa quen với nơi này, gặp người khác đều rất hưng phấn.”

A Siêu nửa tin nửa ngờ gật gật đầu: “Ngũ Cốc, chuyện ngày hôm qua ta càng nghĩ càng thấy sợ, ta cảm thấy chịu không nổi nữa nên chạy đến đây nói cho ngươi biết. Hôm qua Cửu Đản cùng bọn người Lý lão đại đứng ở khu rừng nhỏ chờ ngươi, nghe nói Cửu Đản tìm vợ cho Lý lão đại. Ta sợ ngươi xảy ra chuyện nên lặng lẽ đứng đó chờ ngươi, kết quả, bọn người Lý lão đại đều xảy ra chuyện, tất cả đều giống như phát điên chạy ra khỏi khu rừng nhỏ, có người còn mất cả giày. Sau đó...”

Nói đến đây A Siêu lại nuốt nước bọt. Ta rất tò mò nên hồi thúc hắn mau nói.

“Sau đó ta nhìn thấy một người.”

Ta xoa xoa mồ hôi trên trán, vỗ đầu hắn: “Ngươi hù chết ta rồi. Người thì có gì đáng sợ?”

Thân thể hắn rõ ràng vừa run lên: “Người thì không đáng sợ. Nhưng người mà ta nhìn thấy là người quen. Vừa mới chết năm nay. Tang lễ của hắn ta cũng có đi.”

Nghe đến đây ta và A Siêu đều run lên, lông tơ trên người đều dựng đứng, gió vừa thổi qua liền cảm thấy mát mát, thì ra cả người ta đều ướt sũng rồi.

Trầm mặc một lúc lâu, xung quanh gió thổi lướt nhẹ qua ta, mẹ ta mang cơm đến phá vỡ sự yên tĩnh.

“A Siêu đến sớm vậy sao? Cùng Tiểu Ngũ nhà chúng ta ăn cơm đi, sau đó có thể cùng nhau đến trường. Ai da, cái cửa này?...”

Bọn ta không ai nói gì, gật gật đầu, lấy bánh trên bàn bỏ vào miệng, không có mùi vị.

Trước khi đi ta còn lấy giấy tiền vàng bạc còn thừa lại trong nhà sau thanh minh nhét vào cặp, lấy dao ra mài đi mài lại, sau đó kéo A Siêu chạy về hướng khu rừng nhỏ. Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, có thể chỉ cần đốt ít giấy tiền thì mọi việc sẽ qua thôi.

Lời tác giả: Những người cầm sung ơi, yêu sung thì hãy giấu nó đi~~ (*)

(*): Nguyên văn là: “

(Ta nghĩ tác giả kêu mọi người đừng war hoặc chặt chém nhân vật á, chứ ta cũng không hiểu nữa)

8. Chương 8: Lý Lão Đại Nói Cho Ta Làm Vợ Cả

Trên đường đến trường, ta và A Siêu cùng dìu nhau đi về phía trước, A Siêu thì run lẩy bẩy, còn ta thì giả vờ dừng cầm đi phía trước hắn. Thật ra trong lòng ta giống như có đàn ngựa đang gầm thét, giẫm đạp lên nhau làm bụng ta run lên.

“Ngũ Cốc, chúng ta nên đi đường khác đi.”

“Sợ cái gì chứ. Không làm gì trái với lương tâm thì sợ gì ma quỷ chứ.”

Tay A Siêu nắm lấy tay áo của ta run lên, đột nhiên hắn ngồi xổm xuống, lấy cặp ôm vào trong ngực rồi gào lên một tiếng.

“Ngũ Cốc, ta... trong tang lễ ta đã lật đổ những vật điều (1) của hắn, hắn nhất định sẽ quay lại trả thù.”

Nhìn thấy hắc ở đó khóc lóc âm ỉ, đàn ngựa trong lòng ta cũng đều chạy mất, ta ghét nhất là nam nhi mà lại khóc lóc, có cái gì ghê gớm đâu. Ta kéo hắc từ dưới đất lên, đẩy hắc tiếp tục đi về phía khu rừng nhỏ đó.

“Khóc cái gì mà khóc, người có phải nam nhi không hả? Chúng ta đốt cho hắc ít giấy tiền để xin lỗi thì sẽ không sao. Trời còn sáng mà người lại sợ hắc. Không phải người quen hắc sao? Hắc là người nhỏ mọn vậy sao?”

“Không phải...”

“Không phải là được rồi. Lúc làm người đã không nhỏ mọn thì làm quỷ cũng sẽ như vậy.”

Một đường đi A Siêu mặc kệ ta nắm nắm kéo kéo hắc. Lúc nhìn thấy người già sống trong khu rừng ta còn lớn tiếng cười nói, A Siêu lại làm ra bộ dáng sắp chết. Lúc không có ai ta liền đạp vào chân hắc, đồng thời cảnh cáo hắc không được kể chuyện này cho người già nghe, nhìn thấy người chết là điềm xấu.

Ta vốn là người không tin vào quỷ thần, đương nhiên đó là trước khi ta đào được Đại Bạch, sau khi ta đào ra hắc, ta bắt đầu tin trên thế gian này có những thứ không phải là người, hơn nữa những vật này...đều có bệnh. (Chị xô anh yêu quái =))

Nếu không phải vì A Siêu ta cũng sẽ không trêu chọc đến những thứ này. Ta làm như vậy đơn giản chỉ vì diệt cỏ tận gốc làm an lòng A Siêu, dù sao hắc cũng vì giúp ta mới nhìn thấy những thứ như thế.

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, ta và A Siêu chưa bao giờ đi đến trường mà phải dùng thời gian dài như vậy, lần này thì tốn gấp đôi thời gian lại vẫn chỉ đi được một đoạn ngắn. Những gia đình hai bên đường đã bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, khói bếp lượn lờ, cách khu rừng vẫn còn một đoạn khá xa chỉ còn lại vài căn nhà, hơn phân nửa đều là người già. Ta đứng trước cửa nhà bọn họ có thể nhìn thấy những phiến lá xanh mượt của những cây dương trong khu rừng nhỏ đang vậy chào bọn ta. (Ý là chị đi này giờ vẫn chưa đến khu rừng)

Ta dừng lại nuốt nuốt nước miếng nhìn A Siêu một cái, phát hiện hắc cũng đang nhìn ta, trong mắt hắc tràn ngập sự sợ hãi. Ta quay đầu bắt chấp tất cả lỗi hắc chạy về phía khu rừng nhỏ, hắc bị ta kéo một cái thì lao đảo, chỉ có thể ngây ngốc bị ta kéo đi.

Chạy đến chỗ hắc đứng ngây ra ngày hôm qua, ta tìm một nơi sạch sẽ rồi quỳ xuống, lấy giấy tiền từ trong cặp ra, còn có hai cái bánh bao ta lên lấy từ nhà. Quay đầu lại phát hiện A Siêu vẫn ngây ngốc mà nhìn ta, ta biết hắc đã bị hù dọa đến chết rồi, chỉ có thể dùng sức kéo hắc quỳ xuống.

Ta bắt đầu đốt giấy, tro giấy bay lên làm mắt ta cay xè chảy nước mắt. Ta cũng không thêm lau, quả là rất hợp cảnh.

“Cái kia...Người của ngày hôm qua, A Siêu không phải cố ý đánh đổ những vật điều của ông, bây giờ ta dẫn hắc đến đây nhận lỗi, xin ông rộng lòng bao dung. Bọn ta vẫn còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, còn...”

Còn chưa nói xong, đằng sau lại truyền đến tiếng cười lớn. Ta chợt lạnh người, vô ý thức nắm lấy tay áo của A Siêu làm hắc càng hoảng sợ.

“Thật không ngờ tiểu thư của Lưu gia lại mê tín như vậy. Không phải cô nương không sợ trời không sợ đất sao?”

Người đến là Lý lão đại, vừa nói vừa động tay động chân với ta, phía sau còn dẫn theo Cầu Dẫn. Nhìn bộ dáng cúi đầu khom lưng của Cầu Dẫn, ta trừng mắt nhìn hắc một cái, hôm nay thì chơi với ta rất vui vẻ, ngày mai lại chạy theo người khác, còn không phải là nhìn thấy ai có tiền thì chạy theo sao?

A Siêu đứng lên bảo vệ ta ở sau lưng, mặc dù chân vẫn không nghe sự sai bảo mà run lên cầm cập, nhưng sống lưng hắc vẫn thẳng tắp nhìn thẳng vào Lý lão Đại và Cầu Dẫn. Cầu Dẫn liền nhìn hắc khinh thường.

“Lớn lên ra sao thực sự không theo ý người, có tiền thì có quyền. Lão già không chết ở nhà không phải rất xem trọng môn đăng hộ đối sao? Cùng lắm lấy xong lại lấy thêm một người nữa.”

Biểu tình đùa cợt độc ác khiến lý trí còn sót lại của ta cũng biến mất, ta tiến lại gần Lý lão đại, giơ chân lên đạp lên người hắc một cái. Không ngờ sức lúc quá nhỏ làm hắc bắt được, về mặt nhìn ta châm biếm.

“Cho cô nương làm vợ cả người còn không chịu, cẩn thận cuối cùng ngay cả vợ cả cô nương cũng không được làm.”

A Siêu muốn đến cứu ta lại bị đẩy ngã dưới đất. Có lẽ do đầu bị đập xuống đất nên ngất xỉu rồi, ta gọi thế nào hắn cũng không có chút phản ứng.

Ngay lúc ta tưởng sẽ bị bắt ở đây thì phía sau Lý lão đại truyền đến một câu ngu ngốc. Trước đây ta luôn cảm thấy giọng nói này rất dễ chịu, vậy mà bây giờ lại thấy rất êm tai.

Còn chưa nhìn thấy yêu quái nào đó thì Lý lão đại đã buông chân ta ra, hắn ba bước đập đầu, năm bước lạy mà rời khỏi đây, trong miệng không ngừng lầm rầm xin lỗi, xin lỗi, Cầu Đản cũng quỳ lạy như thế sau lưng hắn. Ta đoán khi tỉnh lại đầu bọn chúng sẽ được mọc đầy bánh bao.

Ta muốn bước lại xem A Siêu như thế nào, Đại Bạch lại lắc lư nhảy đến trước mặt ta, nhìn A Siêu một cái rồi nói: “Hắn không sao...”

“Người không phải là vì Lý lão đại muốn nạp tiểu thiếp mà đánh hắn chứ?”

Ta muốn nhổ nước miếng dìm chết hắn. Tên củ cải này nhất định khi ra khỏi nhà quên mang theo não, không đúng, hắn vốn không có não. Ta nhìn hắn khinh thường, lắc lắc đầu.

“Người ở đây làm gì?”

“Ta đến hấp thụ tinh hoa của nơi này, ai ngờ lại thấy được một màn như vậy. Người đốt giấy tiền cho ai thế?”

Ta đem hết tất cả nói cho hắn nghe, hắn cúi đầu suy nghĩ một lát mới mở miệng: “Ta giúp người liên lạc với ông ta, bảo hắn đừng đến hù dọa các người.”

Nói xong hắn liền quay người đi ra khỏi khu rừng, ta không kiềm chế được mà cũng đi theo hắn. Căn bản là ta không thể kiểm soát.

“Trốn học, theo ta đến bờ ruộng tu luyện.”

Thật ra chuyện trốn học đối với ta rất bình thường, nhưng mà A Siêu còn nằm ở trong rừng.

“Lát nữa hắn ta sẽ tỉnh lại, không cần lo lắng.”

Ta bán tín bán nghi đi theo hắn đến bờ ruộng.

***Chú thích:

(1): : Cống phẩm, ta nghĩ đây là những thứ mà người ta mua lại để cúng trong tang lễ đó. Không biết gọi là gì nên ta để vật điều luôn~~

9. Chương 9: Ăn Củ Cải Lại Không Biết Củ Cải Tốt (1)

“Đại Bạch, Đại Bạch, ta tự đi được không? Ta biết người thần thông rồi.” Đại bạch đi nhanh ở phía trước. Bọn ta đi con đường nhỏ không có người, ta đi phía sau hắn. Người ta đều dắt cho đi dạo, ta lại dắt củ cải, tuy rằng nhìn sao thì cũng giống củ cải dắt ta hơn.

Đại Bạch ở phía trước quay đầu nhìn ta một cái: “Đừng gọi ta là Đại Bạch nữa, nghe giống người đang gọi chó vậy. Ta là yêu tinh củ cải, không phải là loại dung tục tầm thường.”

“Được, được, được. Người buông ta ra trước, người muốn ta gọi gì thì ta gọi cái đó!”

“Ta tên Thẩm Tuấn Khanh.”

Đây là lần đầu tiên Đại Bạch nói ra tên của mình. Quả nhiên là vừa tuấn vừa khảnh, thanh cao như vậy thật khiến người ta ngửa răng mà. Lúc đặt tên không thấy phiền phức sao? Không biết tên càng hèn hạ thì càng dễ nuôi sao? Không đúng, cái tên Thẩm Tuấn Khanh sao nghe quen tai như vậy..

“Đại Bạch... Không đúng... Thẩm đại củ cải, củ cải cha củ cải mẹ của người có phải người trong thôn không?” Lần đầu tiên ta nghi ngờ không biết Thẩm củ cải là từ dưới đất trồng ra hay là được cha mẹ củ cải sinh ra nữa!

Bọn ta đã đến con sông nhỏ bên bờ ruộng rồi, Đại Bạch ngừng lại nằm xuống đất neho mắt nhìn ta: “Gọi ta là Tuấn Khanh. Củ cải thì phải từ trong đất chui ra, Tôn Ngộ Không cũng là từ trong đá nhảy ra thôi, ta và hắn đều khí phách như nhau.”

Khí phách cái quỷ! Tôn Ngộ Không ít ra là một con khỉ, còn người chỉ là củ cải, có tốt hơn nữa thì cũng chỉ là củ cải biết đọc biết chạy. Nếu người không gặp ta, nói không chừng người sẽ bị người ta ôm về nhà làm canh rồi.

“Không cần nghĩ lung tung. Nếu không gặp người ta đã có gặp được mỹ nữ hiền lương thực đức, không những có thể giặt giũ nấu cơm, lại còn có cảnh đẹp để ngắm.” Đại Bạch vừa nói vừa cười, nhắm mắt lại nghe rằng, bộ dáng hoàn toàn là đang hưởng thụ.

Ta đứng dậy hết sức cẩn thận nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, giơ chân, dùng sức, đá.. Chính trong lúc nghìn cân treo sợi tóc đó, mắt thấy sắp đá được hắn thì hắn lại mở mắt ra. Tình hình đột nhiên thay đổi, chân của ta bị người ta tóm lấy, cả người ta sắp ngã vào trong hồ. Vào phút cuối cùng, ta khom người tóm lấy lá cây trên đầu Đại Bạch..

Ừm.. Ta nằm trong hồ nước, nước trong hồ bắn lên thành những cánh hoa. Trước đó hình như ta còn nghe được tiếng mắng chửi, sau đó còn nghe thấy tiếng ừng ực ai đó uống nước, giống như bộ dạng nhếch nhác của ta—— Toàn trắng.

Ta leo lên bờ vắt kho nước từ cánh tay áo: “Đại Bạch... À không, Tuấn Khanh, trong hồ có mỹ nữ không? Mỹ nữ có thể giặt đồ nấu cơm cho người không?”

Lá củ cải ở trung tâm hồ lộ ra làm xung quanh bốn phía gợn sóng. Sóng càng lúc càng to, bắn lên vô số tôm và cá, rõ ràng trông giống như canh cá tôm và củ cải vậy. Lá cây của Đại Bạch cũng từ màu canh biếc dần dần chuyển thành màu xanh đen.

Cây củ cải này không phải gặp nước sẽ biến thành củ cải to lớn siêu cấp vô địch chứ?

Lá củ cải nhanh chóng bơi vào bờ, mang theo những làn nước. Ta không có tâm trạng thưởng thức bức tranh củ cải bơi sông, tóm vẩy chạy đến bên bờ, bản thân hăm hại Đại Bạch nhất định sẽ bị trả đũa. Chạy gấp như vậy không ngờ lại vấp cục đá té xuống, có xu hướng muốn tiếp xúc thân mật với mặt hồ.

Thân dưới mềm nhũn, hình như là Đại Bạch. Ta ghé sát vào người hắn, rất mềm mại, không khéo là miệng của ta lại đặt trên người hắn, răng cắn mất một miếng da của hắn..

“Người đứng lên cho ta. Ta tốt bụng cứu người mà người dám cắn ta. Đúng là ăn củ cải lại không biết củ cải tốt.”

“.....”

Ta nhìn cây củ cải đang phát điên ở trước mặt, trong lòng càng vui sướng: “Sau này người còn dám trêu chọc Lưu Ngũ Cốc ta, ta liền bắt người gọt vỏ cắt thành từng miếng đem nấu với cà và tôm.”

“A, a. Người là ai hả? Lưu Ngũ Cốc, còn Lưu Phong Đăng nữa.

“Ặc, ... đó là em trai ta.”

Đại Bạch vượt vượt nước trên cơ thể. Không nhịn được đẩy ta ra chạy đến bên hồ, hít một hơi thật sâu rồi vượt vượt là mà xanh đen trên đầu. Còn vì sao hắn phải hít một hơi... chính là vì tay hắn quá ngắn, sờ không tới đỉnh đầu~~

Cánh tay—— đó hình như là vật vừa mới mọc dài ra, còn có hai cái chân ngắn ngủn phía dưới, hơn nữa hình như Đại Bạch không quen ta. Đợi đến lúc ta có phản ứng thì hắn đã chạy thật xa. Ta lập tức đuổi

theo hắn, đột nhiên lấy lại tinh thần. Rõ ràng ta luôn hy vọng hắn cút đi, tại sao phải đuổi theo hắn? Ta đứng xa xa nhìn theo Đại Bạch đang rời khỏi, qua một lúc lâu chỉ còn nhìn thấy màu xanh mơn mớn trên lá, sau đó biến thành một chấm nhỏ màu xanh đen, cuối cùng màu sắc ấy tan biến vào trong bụi cỏ.

Ta không đuổi theo Đại Bạch. Thế gian này không có bữa tiệc nào là không tàn. Con yêu quái mất trí này cuối cùng cũng không còn ăn của ta ở cửa ta nữa, ta làm gì phải tìm hắn trở về.

Trở về nhà, ta nhìn thấy mẹ đang đang đứng trong viện với một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi. Mẹ ta nói mời bà ấy về nhà để nấu cơm. Bây giờ mẹ ta chuẩn bị sinh, người phụ nữ ấy không những biết nấu ăn mà còn biết đỡ đẻ, một mình làm hai việc. Nhiều năm trước cha ta đã từng nói, nhà họ Lưu không phải kiếm tiền mà là tiết kiệm tiền, tiết kiệm chính là gia phong của nhà họ Lưu.

Ta nhìn người phụ nữ ấy, bà ta nhìn ta cười cười. Mẹ ta bên cạnh liền nói: “Ngũ Cốc, sau này con gọi bà ấy là dì Thắm là được rồi.”

Dì Thắm...dì Thắm, Thắm. Mấy ngày nay tại sao lại nhiều thứ liên quan đến họ Thắm như vậy? Lẽ nào bọn họ có quan hệ với nhau? Ta kéo dì Thắm đó qua một bên, bà ta nhìn ống tay áo cẩn thận nhìn ta.

“Dì Thắm, Tuấn Khanh đã không còn ở đây.”

“Tiểu thư, Tuấn—Tuấn Khanh là ai?” Dì Thắm mờ mịt.

Ta tiếp tục hỏi: “Dì Thắm, dì thấy củ cải như thế nào? Chính là củ cải trắng trồng dưới đất, dì có quen bọn họ không?”

Dì Thắm thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực: “Quen? Tiểu thư, thì ra cô thích ăn củ cải. Ta làm củ cải cũng không tệ, đảm bảo cô ăn một lần thì lại muốn ăn thêm lần nữa.”

“Dì đừng nghe nó nói, từ nhỏ nó đã thích ăn thịt rồi.”

Mẹ ta đứng một bên trừng mắt nhìn ta một cái, đôi mắt tròn giống như cái bụng tròn vo, sau đó bà đá ta một cái: “Đừng có ở đây động kinh nữa, mau về tiểu viện đi.”

Ta về đền tiểu viện ngồi dưới tàn cây, đột nhiên có chút nhớ Đại Bạch, không có hắn thật là vô vị. Bình thường mỗi khi hắn ngồi ở đây, ta đều thay hắn đuổi hết những con gà mái đang nhìn chằm chằm hắn đi, sợ hắn sẽ biến thành phân gà. Sau này nghĩ lại, thật ra dù không có ta thì những con gà đó cũng chẳng làm gì được hắn.

Dì thắm hôm nay, rốt cuộc có quan hệ gì với hắn không, có vẻ như bà ấy không quen Đại Bạch, nhưng cũng không thể loại trừ bà ấy đang che giấu.

Đại bạch à Đại Bạch, bây giờ người chạy đi đâu rồi? Không bị người ta mang đi nấu canh chứ?

Lời tác giả: Đại Bạch à Đại Bạch, người muốn đi đâu vậy? T T

***Chú thích:

(1): “ , ” nghĩa là nghĩ xấu cho người tốt. Đây là do anh nam yêu quái chế, đúng ra phải là: “ ” - Cầu giáo Lã Động Tân, bắt thức hảo nhân tâm (Lã Động Tân: 1 trong tám vị tiên) chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt; Lã động Tân làm việc thiện mà vẫn bị chó cắn -> dùng để mắng người ko biết người tốt).

Nguồn: hoasinhanhca.wordpress.com/thanh-ngu-tuc-ngu-i/

10. Chương 10: Ta Nằm Mơ Thấy Một Nông Phu Sắc Mặt Hung Ác

Tay cầm đao đuổi theo đại bạch chạy ở phía trước

Bữa cơm tối quả nhiên có thêm một đĩa củ cải. Cha mẹ ta đều khen món ăn của dì Thắm rất ngon, đem từng khoanh củ cải bỏ vào miệng. Còn ta cầm đũa chọc chọc vào khoanh củ cải rồi lại thu đũa về, ăn vài miếng bánh bao rồi để đũa xuống: “Con no rồi.”

“Lát nữa sẽ gói lại đem đến tiểu viện cho con.” Gần đây sau khi ăn xong ta đều muốn mang về tiểu viện, mẹ ta đã hình thành thói quen mỗi lần ăn cơm xong đều gói một phần mang đến cho ta. Còn lần này....

“Mẹ, không cần đâu.”

Dì Thẩm dè dặt hỏi ta: “Có phải đồ ăn ta làm không ngon không? Có muốn ta làm cái khác không?”

“Không cần đâu, rất ngon. Là con không có khẩu vị.” Ta đứng lên ra khỏi phòng rồi quay về tiểu viện.

Ta ngồi dưới tán cây ngẩng đầu nhìn lên không trung, bầu trời chỉ có vài vì sao đang lấp lánh, lấp lánh, rồi chợt biến mất. Bình thường giờ này ta đang làm gì nhỉ?

“Lưu Ngũ Cốc, ngày mai ta không muốn ăn cải trắng.”

“Thích ăn thì ăn, không ăn thì nhịn đói. Đồ con gấu bệnh.”

“Để ta xuống đi.....Ta sai rồi.....”

“Ngũ Cốc, hôm nay trên núi ta phát hiện có một thứ rất hay.”

“Cái gì?”

“Người mau đem con cóc này quăng đi, nếu không ta sẽ ném người ra ngoài.”

“Rõ ràng nó là ếch, chỉ là bị mũi cắn thôi, nhìn nó đáng thương như vậy mà người còn ghét bỏ nó.”

“.....”

“Này này, Đại Bạch, bên ngoài có sói.”

“Sợ gì chứ, có ta ở đây rồi, nó ăn người hay người ăn nó còn chưa biết đâu. Mà người muốn ăn con đực hay ăn con cái vậy?”

“.....”

Từng đoạn chuyện ngắn vẽ nên những bức tranh, vẽ nên những câu chuyện, vẽ nên một Đại Bạch. Hắn chỉ là một cây củ cải mà ta lại ở đây nhớ thương hắn, đây không phải bị bệnh thì là gì? Ta lắc lắc đầu, đi vào phòng chuẩn bị ngủ.

“Đại Bạch, người quay sang bên kia đi, chen qua bên ta rồi.”

“Người nên giảm cân đi.”

“Người dựa vào cơ thể nhỏ nhắn của mình mà chiếm giường của ta, người có biết xấu hổ hay không?”

“Ta thích nằm ngang, không muốn thấy người lại cắn ta.”

“Người đừng cho rằng ta không dám.”

“A.... Nhả ra, nhả ra, cắn rách thịt rồi.”

“Ngũ Cốc, đêm hôm qua người đạp chân, là ta đắp lại cho người đó.”

“Đó là ta nóng quá mức nên tỉnh lại.”

“Thì ra nóng mà vẫn có thể run cầm cập.”

“.....”

Rầm rầm... Tiếng đập cửa làm cắt ngang những suy nghĩ không đâu (1) của ta, ta đứng lên chạy một mạch ra cửa. Ta vội vàng mở cửa ra: “Đại Bạch.... A Siêu, sao ngươi lại đến đây?”

A Siêu kích động nắm lấy tay ta: “Hôm nay tỉnh dậy ta chỉ thấy cặp cửa ngời nhưng không thấy người, ta còn tưởng người bị Lý lão đại bắt đi rồi.”

Ta gãi gãi đầu, hôm nay ta ném hấn một mình trong rừng, vậy mà hấn còn nhớ đến ta. Ta nắm lấy tay hấn: “Ta không sao, A Siêu xin lỗi, ta không nên....”

“Không sao là tốt rồi, những chuyện khác bỏ qua đi.”

Nói chuyện một lúc, A Siêu cảm thấy trời đã muộn, ở nhà ta sẽ không tốt lắm nên đã ra về. Ta đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, nằm xuống không bao lâu liền nhắm mắt ngủ mất.

Ta nằm mơ, mơ thấy Đại Bạch bị một nông phu truy đuổi. Sắc mặt của nông phu đó rất hung ác, tay cầm đao, Đại Bạch ở phía trước đang chạy, càng chạy càng chậm, hai cái chân ngắn chạy không bằng chân dài, chớp mắt liền đuổi kịp. Ta liền giật mình tỉnh lại, cả đầu đầy mồ hôi.

“Đại Bạch, ta rất nhớ ngươi.”

“Nhớ ta sao không tìm ta? Ngươi cho rằng nằm mơ có tác dụng sao?”

Thanh âm đột ngột vang lên làm ta sợ hết hồn, đúng là giọng nói của Đại Bạch. Ta nương theo ánh sáng từ ngọn nến chưa tắt nhìn theo hướng phát ra giọng nói, Đại Bạch đang dựa vào giường chống hai tay lên má nhìn chăm chăm vào ta.

“Ngươi.... ngươi về từ lúc nào? Ngươi ở đây muốn hù chết ai hả? Không phải người mất trí rồi sao?” Hai tay ta nắm chặt chăn đối diện với hấn.

“Lúc nào nên về thì ta về. Có vẻ như ta đã nghe thấy những gì không nên nghe, ví dụ như, người nào đó nhớ yêu quái nào đó. Còn về chuyện mất trí, đó chỉ là tác dụng của việc biến hóa, vài canh giờ sau sẽ hết.”

Ta hung bạo nắm lấy lá của hấn: “Ngươi có biết rằng nếu biết quá nhiều sẽ bị giết củ cải diệt khẩu không?”

Đại bạch đột nhiên im lặng bỏ đến bên cạnh ta, hai chân củ cải để lại trên sàn giường những vết màu đen. Hấn đưa tay đến trước mặt ta, đập vào mắt là những vết xước dài.

“Ngũ Cốc, ngươi có thể an tĩnh một chút giúp người bị thương không?”

Ta hỏi hấn: “Sao lại bị như vậy?” Hấn lắc đầu không đáp. Bộ mặt cuồng vọng dương dương tự đắc (2), nhưng trong miệng lại rất ngây thơ: “Thối cho ta đi, ngươi thối sẽ hết.”

Ta không thèm để ý đến hấn, đi ra ngoài lấy bông băng và thuốc, nhưng lại không biết củ cải bị thương thì phải dùng thuốc gì. Đại Bạch đưa ta một cái bình nhỏ, còn có một miếng ngọc bội màu trắng đục, bên trên khắc hoa văn rất tinh tế, xung quanh tỏa ra ánh sáng như có như không.

Ta cầm miếng ngọc bội hỏi hấn: “Đây là gì?”

“Là một tiểu yêu quái sùng bái ta tặng, có thể trừ tà. Ngươi ở cùng ta lâu như vậy, trên thân thể sẽ bị dính không ít khí tức không phải của người, thu hút những thứ không phải người lại gần ngươi.”

“Còn sùng bái người? Ai có thể sùng bái một cây củ cải ngay cả hình người cũng không thể biến hóa?”

Đại Bạch không nói chuyện nữa. Ta đoán đây là hấn đoạt lấy từ người khác, vết thương cũng từ đó mà ra. Ta lấy ngọc bội buộc vào sợi dây rồi đeo lên cổ, sau đó nhìn hấn cười cười.

Đại Bạch vừa muốn nói chuyện thì bị một tiếng động làm ngừng lại. Một con hồ ly từ trên tường nhảy xuống, vừa lại đã bắt đầu la hét, Đại Bạch liền kéo bảo vệ ở sau lưng.

Hồ ly gào thét: “Củ cải thối nhà ngươi, dám cướp ngọc bội của ta.”

Đại Bạch bước lên một bước: “Cướp thì cướp, hồ ly rách nát nhà ngươi sao lại keo kiệt vậy? Đánh không lại ta thì bị cướp là đáng.”

Nhìn kỹ thì móng vuốt và tai của hồ ly đều chảy máu, đi thì khập khiễng, xem ra bị thương không hề nhẹ.

Hồ ly lại quát: “Nếu không phải người đánh ngất ta thì sao có thể đoạt được ngọc bội. Có dám đánh với ta một trận không?”

“Ta mới không đánh. Ta đang buồn ngủ.”

Ta cảm thấy đầu ta bắt đầu chảy ra những sọc đen, còn đầu của hồ ly cũng bắn ra những tia lửa khắp nơi. Ta vội vàng chạy ra hòa giải: “Hồ ly huynh, ta đem đồ trả cho huynh được không? Đánh nhau nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, đối với ai cũng không tốt.”

Hồ ly liếc ta một cái: “Liên quan gì đến người. Người cứ thành thật tránh sang một bên, đây là ân oán giữa ta và tên củ cải này.”

Con hồ ly này nhất định bị Đại Bạch đánh đến ngu rồi, còn ngốc đến hết thuốc chữa. Đại Bạch không vui rồi, tất cả lá trên đầu hắn đều dính lại một chỗ dựng thẳng lên, bộ dáng như sắp bùng nổ, đánh về hướng của hồ ly: “Ngũ Cốc nhà ta để người mắng sao? Ngoài ta ra không ai có quyền đó.”

Hai người bọn họ bắt đầu đánh nhau. Ta ngồi xuống ghế bên cạnh pha cho mình một ly trà, yên lặng ngồi xem. Thực ra ta không muốn quản, chính là cách đánh nhau của hai tên ngốc bọn họ hoàn toàn không tốt chút nào, không phải là người cần ta thì là ta đá chân người, một chút công phu đẹp cũng không có, xem một hồi ta cũng ngủ quên mất.

Lời tác giả: Một con hồ ly ngu ngốc~

***Chú thích:

(1): : thường để chỉ những câu chuyện không đầu vào đầu.

(2): : Thường để chỉ những người tự cao tự đại, dương dương tự đắc, ngông cuồng....

11. Chương 11: Thì Ra Con Hồ Ly Đây Là Một Mỹ Nhân

Ngày thứ hai khi ta tỉnh dậy thì mặt trời cũng đã lên cao rồi. Ta xoa xoa đôi mắt còn muốn ngủ, nhìn chung quanh bốn phía nhưng cũng không thấy bóng dáng của hai con yêu quái kia. Không lẽ bọn họ lưỡng bại câu thương cùng nhau thăng thiên rồi? Nhưng như vậy cũng không nên ngay cả thi thể cũng tìm không thấy chứ?

Ta đứng lên rời khỏi giường, chân phải tê rần suốt nửa thì té ngã, ta liền giơ chân phải lên cử động vài cái. Bên ngoài truyền đến giọng nói của Đại Bạch: “Ngũ Cốc, người tỉnh rồi?”

“Tỉnh rồi. Con hồ ly chết tiệt đó đi chưa, hay bị người đánh chết rồi?”

Bên ngoài truyền đến tiếng ho khan. Thanh âm rất lớn, nếu không biết còn tưởng đâu nhà nào đang đốt pháo. Sau khi ngừng ho, hồ ly mới dùng giọng nói chói tai của mình truyền vào trong phòng: “Bổn hồ ly đương nhiên vẫn còn sống, sống rất tốt nữa.”

“Ặc..... Ta thấy, phổi của lão nhân gia người không sao chứ?”

.....

Hai con yêu quái kia chỉ đứng bên ngoài đầu võ môn. Ta nói như vậy, với tính khí của con hồ ly đó thì không nên bình tĩnh như thế, đáng lẽ phải mau chóng chạy đến trước mặt ta đòi quyết đấu chứ, sao bây giờ còn chưa vào?

Ta đi đến cửa nhìn một cái liền bị khung cảnh bên ngoài dọa đến hoảng sợ. Ngoài cửa, một cây củ cải lớn bị treo trên cây lựu, không cần hỏi, đó là Đại Bạch. Chỉ là bên cạnh Đại Bạch, tại sao....

Một nam nhân... Không đúng, là một thiếu niên mới phải. Y phục đỏ như lửa bay trong gió, mắt phượng hẹp dài, trong đôi mắt lạnh nhạt là con ngươi mang màu tím, theo văn nhân nói thì chính là mỹ nhân như họa. Trong trường ta lưu truyền nhau một câu như vậy: “Ma Lý Tô.”(1)

“Ma” nghĩa là làm lòng người rối loạn như tơ vò, “Lý” nghĩa là rơi vào lòng người, “Tô” nghĩa là trong sự mềm mại đến tận xương. Nhưng một nam tử “Ma Lý Tô” như vậy, sao lại.... Sao có thể mang một cái đuôi dài đến như thế, còn vậy qua vậy lại khiến đất cát mù mịt.

“Ngũ Cốc, mau thu lại ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống đi, nhìn qua đây.”

Ta quay đầu nhìn lại, Đại Bạch đang dùng ánh mắt ai oán nhìn ta chăm chăm, ta mới có phản ứng, hai con yêu quái này sao lại bị treo ở đây? Chắc chắn là không phải tự mình trói bản thân lại rồi treo lên như thịt phơi khô vậy.

“Không cần đoán nữa, là thổ địa làm. Hẳn nói bọn ta quấy rối mọi người nghỉ ngơi, nhiễu loạn cuộc sống bình thường của dân chúng nên đã thu hồi pháp lực của bọn ta.” Đại Bạch nói bằng vẻ mặt phẫn nộ.

Ta “ồ” một tiếng rồi phụt ra cười. Cuối cùng cũng có người thay trời hành đạo trừng trị hai con yêu quái này. Thật sự không nghĩ tới, Lưu Ngũ Cốc ta là một người phàm mà lại có thể nhìn thấy hai con yêu quái bị treo như thế này, ta cười híp mắt chạy đến chỗ hồ ly, chặc chặc hai tiếng: “Hồ ly mỹ nhân, người nói xem có phải người bị ngốc không? Người đã biến thành hình người mà vẫn không thể đánh lại cây củ cải bên cạnh người.”

Gương mặt trắng nõn của hồ ly xuất hiện hai vệt đỏ ửng: “Ta....ta....”

Đại Bạch cười đến vui vẻ: “Ha ha ha. Con hồ ly ngu ngốc này dù biến thành hình người nhưng ngay cả người còn đánh không lại, pháp lực của hẳn dùng để duy trì vẻ ngoài xinh đẹp của mình, một chút sức chiến đấu cũng không có.”

Hồ ly liền quay lại liếc hẳn một cái, sau dùng tốc độ nhanh nhất xoay thất lưng, đẩy một cái hướng vào hông của Đại Bạch mà đá, Đại Bạch đứng đưa vài cái, duỗi chân muốn đá hồ ly, nhưng đứng đưa thế nào cũng đá không tới. Hồ ly nhìn hẳn le lưỡi: “Đáng đời người chân ngắn!”, sau đó lại đá hẳn thêm một cái. Ta bước lên một bước muốn ngăn hồ ly lại nhưng đã muộn, Đại Bạch bay ra ngoài: “Ai da, tóc của ta...”

Sợi dây thừng chỉ còn lại vài phiến lá xanh mướt, Đại Bạch ngồi dưới đất ôm lấy đầu. Mắt nhìn thấy hai phiến lá biến mất trên đầu Đại Bạch, ta tức giận. Dám khi dễ Đại Bạch, cho là ta không nhìn thấy gì sao? Nói sao thì hẳn cũng là củ cải của ta.

Ta chạy đến trước mặt hồ ly, nhếch mép như cười như không, hồ ly muốn lùi về sau, hai chân đứng đưa trên bàn đá phía dưới cây lựu, môi run run: “Người.... người đừng qua đây... Còn qua đây nữa ta sẽ kêu cứu.”

Ta dùng hai tay bắt lấy cái đuôi màu đỏ rực của hồ ly, buộc vào trên sợi dây thừng chỉ còn hai phiến lá của Đại Bạch, cột thành cái nơ bướm rồi vỗ vỗ đầu hồ ly, Đại Bạch bên cạnh nhìn ta khiếp sợ lùi về sau hai bước. Ta quay người đi về phòng, phía sau còn truyền lại tiếng kêu thảm thiết như giết lợn của hồ ly: “Đau đau đau, người mau thả ta xuống.”

Sau khi rửa mặt xong ta quát gọi Đại Bạch đang gặm cỏ phơi nắng trông hồ ly: “Đại Bạch, hôm nay cùng ta đến trường, cho người biết thế nào là giáo huấn cao cấp.”

“Còn có giáo huấn cao cấp sao? Ta đọc sách so với người đọc không biết nhiều hơn bao nhiêu lần. Đi, thiếu gia cho người biết một chút cái gì gọi là học rộng hiểu nhiều.” (2)

Ta không so đo với tiểu tử thói thích hò hét này mà nhét hẳn vào cặp: “Học nhiều thì cũng là củ cải.”

“A à, người đợi ta biến thành hình người sẽ cho người biết cái gì gọi là đẹp đến hoa dung thất sắc.”(3)

Ta không để ý đến hẳn, đi đến cửa lại vỗ vỗ đầu của hồ ly, nhìn hẳn nhíu mày: “Hồ ly mỹ nhân, người yên tâm. Cha mẹ ta cùng dì Thẩm đã lên thị trấn rồi, hai ngày nữa mới trở về nên không ai phát hiện ra người đâu. Người cứ bị treo ở đây đi, khi về ta sẽ thả người xuống.”

Nói xong liền mở cửa, mơ hồ còn nghe thấy hồ ly bên trong la hét. Hình như nói sau khi thoát ra sẽ gì đó. Nói thật lòng, hồ ly trưởng thành thật sự rất đẹp, là mỹ nhân đó, trách không được nam nhân của Lưu thị ở phố tây lại nguyện ý bỏ trốn cùng hồ ly...

Lời tác giả: Ma Lý Tô~

***Chú thích:

(1): : Cái này chắc giống như kiểu từ ghép bên mình á, mấy từ này có nghĩa rồi ghép lại với nhau chứ mình tìm thì không phải thành ngữ hay tục ngữ gì hết. Tóm lại từ này có nghĩa là nét đẹp rung động lòng người làm tan chảy bao nhiêu trái tim á =)))

(2): – học phú ngữ xa. “ ” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “ ”- “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngữ xa.”

Nguồn:

chengyu.itlearner.com/cy10/10867.html

Ai muốn biết thêm về Trang Tử có thể vào đây:

vi.wikipedia.org/wiki/Trang_T%E1%BB%AD

(3): – nét đẹp hoa dung thất sắc, kiểu như Thúy Kiều Thúy Vân đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn áy =>) Còn anh yêu quá củ cải lại đẹp đến hoa cũng phải mất màu luôn =>))

12. Chương 12: Người Tưởng Kí Ưc Là Lúa Sao, Nói Lầy Ra Là Lầy

Vào lúc ta tỉnh dậy sau khi chảy đầy nước miếng lên bàn mới biết cái gì gọi là bá đạo. (1) Tài liệu học tập chất đồng trên bàn ta đều bị Đại Bạch ăn sạch.

Đại Bạch trong cặp còn lấy miếng giấy giắt trong miệng ném xuống đất, sau đó còn dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, bộ dáng rất ngon. Thấy ta tỉnh dậy, hắn nhếch miệng nhìn ta cười một cái: “No rồi.”

Bốn phía xung quanh trừ một sách đang ở phía trước ta thì những người còn lại đều đang ngủ rất say, không ai phát hiện ra sự bất thường của ta.

Trên bàn có ba bốn quyển sách, “Luận Ngữ, Mạnh Tử” đều ở đó. Ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gương mặt đề tiện của hắn hỏi: “Người đối bụng nên vợ đại sao? Ăn luôn những thứ như vậy?”

“Sách thì vào bụng ta, mực thì vào đầu ta. Mọi thứ ta ăn đều có thể nhớ rõ, sau này người hỏi ta là được rồi.”

“Người! Ta thấy là đầu người toàn là dán hồ thì có (Ý chị nói anh bị ngu á)

Thầy giáo ở phía trên cầm thước gõ gõ xuống bàn: “Ồn gì thế, đang trong giờ học.”

Ta trừng mắt liếc Đại Bạch, hắn lại cười híp mắt nhìn ta.

Thầy giáo vuốt râu, mở miệng nói: “Lưu Ngữ Cốc, đứng lên đọc một đoạn Thi Kinh (2) xem.”

Thi kinh... thi kinh... Ta ở trên bàn tìm một hồi rồi cuộc cũng tìm được quyển Thi Kinh, chỉ có một trang mỏng dính. Đại Bạch cái con gấu chết tiệt này, những trang bên trong đâu? Người ăn mất những trang bên trong rồi? A... Thật sự ăn hết rồi.

“Người đứng ra ngoài cho ta, sách là vật thiêng liêng, sao có thể tùy ý xé bỏ?”

“Con...con thuộc rồi!”

“Đọc cho ta nghe.”

Ta chọc chọc vào Đại Bạch đang trong cặp, thanh âm bên trong liên tục truyền ra.

“Trái đào để tóc xinh xinh,

Thì nhân vật ấy đành rành chồng ta.

Chết đi lòng chẳng gian tà..”(3)

Cái gì mà lung tung lên thế. Dì của ngươi (4), củ cải chết tiệt, ngươi dám gạt ta thì quay về ta sẽ cho dì Thẩm mang ngươi đi nấu canh!

Ta nhìn thầy giáo cười cười rồi lặp lại một lần. Thầy giáo gật đầu nói: “Không tệ, không tệ. Lần sau không được tái phạm, ngồi xuống đi. Ngày mai đem theo tiền sách, không thể chỉ như vậy được, huỷ hoại thư tịch phải phạt tiền.”

Thì ra chỉ đợi có cái này thôi. Thầy à, cũng may thầy chỉ tham tiền, không háo sắc, nếu không có phải ra về con còn phải đi tìm thầy không?

Chỉ nghe thấy Đại Bạch ở bên dưới nhỏ giọng nhắc nhở: “Sắc tức là không, không tức là sắc. Ngũ Cốc, người khác nhìn thấy ngươi tuyệt đối vô dụng vô cầu.” (==))

“.....”

Lúc về ta kéo Đại Bạch từ trong cặp ra hỏi hắn: “Những câu Thi Kinh buổi sáng nghĩa là gì?”

“Lá trên đỉnh của củ cải lang (5), cùng ta trời sinh một cặp. Ta thề đến chết cũng sẽ không đổi ý.”

“Đại Bạch, người biết cái gì gọi là tìm đường chết không?”

Đường nhỏ vắng vẻ, Đại Bạch thò đầu ra nhìn xung quanh thấy không có người nên nhảy từ trong cặp ra ngoài.

“Tiểu cô nương của mọi nhà đều nói với ta như vậy, ta không thể từ chối, đành miễn cưỡng tiếp nhận vậy.”

Hắn nói xong thì cười, quay đầu chạy ra khỏi con đường nhỏ, hai cánh tay và chân ngắn ngủn vẩy vẩy chạy mất thì buồn cười, xắn tay áo đuổi theo hắn. Vừa ra khỏi con đường nhỏ thì đâm vào một người...

Ta xoa xoa chỗ bả vai bị đụng đau, ngẩng đầu lên nhìn....

“Cẩu Đản.”

Cẩu Đản nhìn Đại Bạch ở dưới đất, hai mắt mở to, miệng có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng, môi run run: “Có..... có.....có yêu quái!”

Ta vội vàng nhặt Đại Bạch đã biến thành củ cải bình thường lên nhét vào cặp, nói với hắn: “Ngươi hoa mắt rồi.”

Hắn bước lên hai bước, đưa tay ra muốn giật lấy cặp của ta. Ta vội vàng giữ chặt nhưng sức lực của ta lại không lớn bằng hắn, mắt thấy cặp sắp bị hắn đoạt mất, ta cái khò ló cái khò hô to một tiếng: “Phi lễ!!! Cứu mạng!!!”

Tay trên cặp ta rõ ràng run lên một cái, không biết là do Đại Bạch làm hay do Cẩu Đản sợ đến run đây.

Tiếng nói vừa vang xa thì nghe thấy có một người đang chạy đến đây. Lúc lại gần mới biết đây là con dâu của nhà họ Trang, cũng chính là vợ của nhị ca tên Cẩu Đản này.

Nhị tẩu hắn vừa chạy đến liền xoay người Cẩu Đản tát một cái thật mạnh, tiếng vang giòn giã làm những chú chim sẻ trong rừng bay đến náo loạn. Trên cặp chợt nhẹ, Cẩu Đản buông tay ra đưa lên ôm mặt mình, mở mắt kinh ngạc nhìn nhị tẩu.

Nhị tẩu vừa mở miệng liền mắng: “Ngươi thật có bản lĩnh, cả ngày chỉ biết đi theo bọn Lý lão đại, học toàn thứ xấu. Ban ngày ban mặt lại dám trêu ghẹo con gái nhà lành, ta thấy không nói cho bà ngươi nghe để bà ấy trừng trị ngươi thì không được.”

Cẩu Đản nhìn nhị tẩu hắn rất lâu. Ta còn tưởng rằng hắn sẽ giải thích gì đó, không ngờ tới hắn lại oa oa lên khóc, nước mắt chảy thành sông. Nhị tẩu của nhà họ Lưu cũng không xót thương hắn, túm lấy lỗ tai hắn kéo về nhà, vừa kéo vừa mắng. Cẩu Đản nhìn ta một cái, trong mắt đều là không cam lòng.

Cái tát tay đó chắc là rất đau.

Nhị tẩu của Trang gia tuyệt đối là một người đứng đầu lợi hại. Trong nhà lão đại và lão tam đều phải sợ tẩu ấy, cái gì cũng nghe theo. Toàn bộ Trang gia được tẩu ấy quản lý đều rất có nề nếp, là người chính trực, không thiên vị người nhà. Nhưng trong Trang gia tẩu vẫn không tính là chủ, tẩu chỉ sợ bà của Trang gia.

Đại Bạch từ trong cặp thò đầu ra cảm thán nói: “Cái tát tay này chắc rất đau. Từ nhỏ đến lớn ta chưa gặp qua ai tàn nhẫn như vậy.”

“Người có gặp qua thì cũng không sao. Da mặt dày như người mà cũng sợ bị đánh sao?”

“.....”

“Trí nhớ của Cửu Đản có thể xóa đi không?” Đại Bạch bị hấn nhìn thấy, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, có thể xóa thì xóa, tránh sau này lại sinh thêm rắc rối.

“Người tưởng rằng trí nhớ là bông sao? Muốn ngắt thì ngắt. Đối với chuyện xóa đi trí nhớ này không thể nào làm được, thổ địa đã phong ấn pháp lực của ta rồi.”

“Thế người có thể làm gì, củ cải vô dụng?”

“Vô dụng cái đầu người, chuyện ta có thể làm rất nhiều!”

“.....”

“.....”

Ta cùng hấn trên đường cãi nhau kịch liệt, đến cửa nhà lại nghe một thanh âm ho khàn khàn truyền ra. Ta đột nhiên nhớ lại, tiêu rồi, hồ ly còn ở bên trong, ta sớm đã quên mất hấn rồi.

Lời tác giả: Cầu bình luận, cầu chia sẻ~

***Chú thích:

(1): : cả chữ này ta nghĩ có nghĩa là học bá đạo. Đằng sau là chữ bá trong bá đạo, đằng trước là học, tác giả ghép chữ nên ta cũng mù~~

(2): : (bính âm: Shī Jīng) là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. Kinh Thi chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tụng. Nguồn gốc các bài thơ trong Kinh Thi khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, Kinh Thi đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn công phu.

Vào đây để tìm hiểu thêm:

vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_Thi

(3): “ ” – Đây là một phần nằm trong phần Dung Phong () –Bách Chu () của Thi Kinh.

Nguyên văn là:

“ ” - Thuyền bách (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Dịch:

Chiếc thuyền gỗ bách chơi vơi,

Ở bên sông nọ nổi trôi mặc tình.

Trái đào để tóc xinh xinh,
Thì nhân vật ấy đành rành chồng ta.
Chết đi lòng chẳng gian tà.
Mẹ tuy ơn nặng bao la như trời.
Không tin ta được thế ôi ?

Nguồn:

.thivien.net/viewpoem.php?UID=PAXxjEUzzSks7Gjr57in-A

Muốn đọc thêm những bài khác thì mọi người vào đây:

.thivien.net/viewpoemgroup.php?UID=ZDB2Tl5514uy8PI478SU_g

(4): : Ta nghĩ đây là một câu mắng chửi kiểu như mẹ người ấy.

(5): : lang này nghĩa là chồng. Ta nghĩ anh nói những cô gái nhà khác muốn lấy anh làm chồng thế nguyên định ước với anh á.

13. Chương 13: Cho Đến Bây Giờ Có Chỗ Nào Là Tự Lực Cánh Sinh Đâu

Rõ ràng là tự cầu nhiều phúc

Ba người chúng ta ngồi dưới tán cây trong tiểu viện, chống tay lên má, mắt to trừng mắt nhỏ không thêm nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng lục cục trong bụng phát ra.

Hồ ly nhin không được nữa nên lên tiếng trước: “Đói rồi, ai làm cơm đây? Lưu Ngũ Cốc, nhà người sao lại nghèo như vậy, một chút đồ ăn cũng không có?”

Đại Bạch liếc hẩn một cái: “Ai nói không có? Không biết là ai vừa được thả ra liền vào nhà bọn ta...”

Ta vội cắt đứt lời hẩn, sử lại: “Nhà của ta, nhà của ta!”

Đại Bạch không thêm để ý đến ta, tiếp tục nói: “Bay về phía chuồng gà mái của nhà của Lưu Ngũ Cốc của chúng ta. Gà mái nhà người ta cực khổ mới có được một trứng, còn chưa kịp cảm nhận niềm vui sướng khi làm mẹ, đã trực tiếp chui vào trong miệng của hồ ly thối nhà người.”

Vừa vào đến cửa, nhìn thấy hồ ly bị trói đến bán sống bán chết, trong lòng ta đột nhiên thấy áy náy nên lập tức lại cỡi trói cho hẩn. Ai ngờ tên chết tiệt này chân vừa chạm đất thì đã biến mất, sau đó trong nhà ta được một trận gà bay chó nhảy, cái trứng đó còn nóng hổi đã chui vào miệng hẩn. Những điều này đều không quan trọng, quan trọng là cái trứng đó còn sống mà!!!

Con gà mái đó vốn luôn nhìn chăm chăm vào Đại Bạch, bây giờ lại chuyển sang nhìn hẩn. Nó vỗ cánh lắc lư qua lại ở trước mặt hồ ly, giống như muốn chờ đợi thời cơ mổ cho hẩn thủng vài lỗ vậy.

Nhưng hồ ly này đều làm ra dáng vẻ không sao, ngồi luôn trong tiểu viện của ta không chịu đi. Ai bảo Đại Bạch lấy ngọc của hẩn, còn ta lại bắt nạt hẩn một ngày chứ. Ta buồn bực. Có phải phong thủy của tiểu viện ta rất tốt hay không? Nếu cứ tiếp tục như thế, nơi này sẽ biến thành nơi tụ họp của yêu ma quỷ quái mất...

Cha mẹ ta cùng dì Thắm lên thị trấn có việc, nói để ta tự lực cánh sinh. Bây giờ có chỗ nào giống tự lực cánh sinh đâu, rõ ràng là tự cầu nhiều phúc. (Bây giờ là hai anh, chị sợ hai anh phá nát cái tiểu viện của mình =))))))

Còn về vấn đề ai làm cơm thì mỗi người một ý. Đại Bạch nói kệ bếp quá cao, nếu đứng trên ghế thì lúc đó không biết là hán xào thức ăn hay là chảo xào hán. Hồ ly một câu người đến là khách liền chặn luôn đường lui của ta. Ta và Đại Bạch liền một cước đá hán ra ngoài.

Cuối cùng quyết định, ta nấu, hồ ly làm sai vặt, còn Đại Bạch đứng bên cạnh chỉ trở, không đúng, là chỉ điểm.

Ta nhìn Đại Bạch từ đầu đến chân, nhưng tuyệtt không thấy hán có điểm nào giống người có thể nấu ăn.

Đại Bạch thấy ta nhìn hán với ánh mắt không lương thiện, liền đứng ở kệ bếp vỗ vỗ vai ta: “Đừng dùng tướng mạo mà đánh giá người khác.”

Hồ ly huynh phải đi mua thức ăn, trước khi đi hán lấy đuôi giắt lên lưng, hướng về phía ta và Đại Bạch khinh bỉ. Ta đang cân nhắc xem nên đưa cho hán bao nhiêu tiền, đếm đi đếm lại ba bốn lần, ta mới gắt gao cầm tay hán đặt túi tiền vào: “Nhớ phải tiết kiệm. Ta vẫn rất sợ người sẽ ôm tiền bỏ trốn.”

Hồ ly nhất thời sắc mặt đen thui, trông như mới trốn ra từ trong đáy nồi vậy.

“Cho dù hán không đem tiền thì cũng có thể mua được thức ăn.” Đại Bạch ở một bên bình tĩnh nói. “Làm ta buồn bực nhất là hán vác bộ mặt đó đi lòng vòng trong chợ thôi cũng có người nhét gà vào lòng hán.”

“Là nữ à?”

Đại Bạch gật gật đầu.

Ta chuyển ánh mắt nhìn về phía hồ ly, vuốt ve những đồng tiền trong tay hán. Nếu đã là như thế thì.....

Hồ ly chợt cảm thấy không đúng, sắc mặt đã đen nay còn đen hơn. Hán nắm chặt đồng tiền trong tay lùi về sau một bước, xoay lưng chạy ra khỏi bếp, cửa trong viện lại ầm một tiếng rơi xuống.

Ta đặt mông ngồi lên băng ghế dài trước bếp, còn Đại Bạch thì ngồi trên bếp lò, hai chân đang đưa qua lại.

Cuộc sống cũng thật kì lạ. Ta vốn là con gái của chủ một nông trường, bình thường thì nuôi gà trồng cải, đợi sau này có ai đó đến cầu thân thì chọn một người thật tốt, tìm một ngày thật tốt rồi gả đi, sau đó lại sinh thêm một đứa bé, tất cả đều rất giản dị, đến năm sáu chục tuổi thì chết đi, thật ra nếu gả không ra thì cũng có A Siêu cần ta. Bây giờ những ngày tháng giản dị ấy đã bị tên củ cải này phá nát hết rồi.

Ta xưa nay không tin vào những thứ như yêu ma quỷ quái, bây giờ thì ta tin rồi. Một cây củ cải và một hồ ly xinh đẹp, còn có thổ địa ta chưa được gặp mặt, cứ như thế biến ta từ một cô gái nhỏ tốt bụng không mê tín thành một phù thủy.

Ta từng nói với Đại Bạch, thì ra trên đời này thật sự có yêu ma quỷ quái. Hán nói với ta, thì ra hán cũng không tin, bây giờ thì không thể không tin rồi, chẳng bằng tin rằng tất cả đều là một giấc mộng. Nếu như giống như lời hán, thì ta đã mơ một giấc mộng trong mộng rồi. Ta mơ thấy hán biến thành một thiếu niên nhanh nhẹn, mắt hạnh trên người, môi mỏng xinh đẹp chạy về phía ta, nhưng vẫn không mất đi khí thế..

Mộng tỉnh, hán vẫn là một cây củ cải.

Nếu tất cả những thứ này, thật sự đều là mộng... thì làm sao đây?

“Đại Bạch, mau nhéo ta một cái, mạnh lên.” Ta vươn tay đến trước mặt Đại Bạch, hán nhìn ta bằng ánh mắt đang nhìn kẻ ngốc, không hề động tay. Ta lại đi đến trước mặt hán, nhưng lại không chú ý vấp phải góc bếp, trong nháy mắt đau đến không nói nên lời.

Đại Bạch từ trên bếp lò nhảy xuống hỏi ta: “Đau không? Có cần ta nhéo ngươi nữa không?”

Ta gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu.

Một cánh tay nhỏ xíu màu xanh nhạt vươn đến bên chân ta, nhẹ nhàng xoa xoa. Chủ nhân cánh tay ấy còn vừa xoa vừa lầm bầm: “Ngốc chết đi được.”, nói xong lại nhẹ nhàng thổi vài cái. Tuy rằng cách hơi xa nhưng ta vẫn thấy mát lạnh, mặt của ta cũng đỏ hết lên rồi.

“Thối thối, thối sẽ hết đau thôi.”

Ngày hán quay về sau khi mất tích cũng từng nói như thế, thối thối, thối sẽ hết đau thôi.

Bỗng nhiên tay đang xoa của hắn ngừng lại: “Không xong, con hồ ly ngu ngốc đó xảy ra chuyện rồi.”

Ta chịu đựng cơn đau từ chân mà đứng dậy, cũng coi như hiểu được thế nào gọi là chuyện này chưa xong chuyện khác lại tới.(1)

Lời tác giả: Hồ ly rốt cuộc bị làm sao thế?

***Chú thích:

(1): : nhất ba vị bình, nhất ba hữu khởi: Sóng trước chưa qua, sóng sau lại bắt đầu nổi dậy.

14. Chương 14: Lưu Ngũ Cốc À Lưu Ngũ Cốc, Sao Miệng Người Lại Ngốc Như Vậy?

Đại Bạch vô cùng lo lắng mà chạy ra khỏi phòng bếp, ta cũng theo sát phía sau hắn. Bên ngoài trời dần tối, ta hỏi Đại Bạch: “Hồ ly đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Theo cảm ứng của ta thì hắn rơi xuống nước.”

Quả nhiên không phải người nhà thì không vào cùng cửa. Đầu năm nay nói về ngu ngốc thì đều là thú vật. Không đúng, hồ ly không phải là đi bơi chó chứ?

Đến lúc tới bờ sông thì trời cũng đã tối đen chỉ còn vài con dơi đang bay trên đỉnh đầu. Ta cũng được xem như là người to gan trong thôn, nên chầm đi đến bên bờ sông, chỉ nhìn thấy hồ ly đang ngồi trên mảnh gỗ, áo ngoài màu đỏ rực vẫn nằm trong nước, mang theo một người đang cúi thấp đầu, không nhìn rõ mặt.

Vừa nhìn thấy bọn ta, hồ ly vốn muốn vẫy tay, mảnh gỗ lệch qua một bên, hắn liền vội vàng thu tay về.

Ta lấy đuốc nhét vào trong lòng Đại bạch, không hề nghĩ ngợi mà tiến vào trong nước. Buổi tối nước sông vô cùng lạnh, cái lạnh thấm vào tận xương cốt, ta nhịn không được run lên một cái, trong lòng nghĩ hồ ly này bị ngâm trong nước lâu như thế, chắc là sắp lạnh cứng rồi.

Đợi đến khi đến gần bọn họ ta mới nhìn thấy rõ, trên lưng hắn là một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, mắt nhắm chặt, đầu rũ xuống vai của hồ ly. Môi của hồ ly đã chuyển thành màu trắng, gương mặt trắng toát hiện lên hai khối hồng hồng.

Hồ ly nhìn thấy ta liền cười cười, run lấy lấy nói: “Ta đi mua thức ăn nhìn thấy tiểu cô nương này rơi xuống hồ liền xuống đây cứu. Ta một mình không mang cô ấy lên được, thức ăn vẫn chưa mua, tối nay sợ là không có cơm ăn rồi.”

Ta đen mặt, bây giờ là khi nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện ăn?

“Còn có thể bơi lên không?”

Hắn gật đầu. Ta đem tiểu cô nương trên lưng hắn xuống, mỗi người nắm một bên bơi vào bờ. Hắn quả nhiên là bơi chó!!

Ở trên bờ cây đuốc đang bị cắm vào khe hở trên tảng đá, nhưng lại không nhìn thấy hình dáng của Đại Bạch. Cái tên này, còn không bằng hồ ly, hồ ly nhìn thấy có người rơi xuống hồ còn xuống cứu, bây giờ lại không nhìn thấy hắn đâu.

“Đừng mắng ta, ta quay lại rồi.”

Ta quay đầu nhìn một cái, Đại Bạch đang đi ra từ trong thôn, còn mang theo chân mèo. Trên đó là một đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm đẹp mắt.

Đại Bạch lấy chân đập lên người bọn ta: “Mắng xong chưa?”

Ta không nhịn được đỏ mặt, nói xấu sau lưng người ta lại bị người ta vạch trần.

Đại Bạch lại tiếp tục nói: “Người cảm thấy với hình dáng này có thể xuống cứu người sao?”

Còn chưa đợi ta mở miệng, Hồ ly đã nói: “Với cánh tay bảy tấc và hai chân ngắn ngủn đó mà đi cứu người, xuống nước chỉ có người ta cứu hần thôi.”

“Đại Bạch là củ cải, không cần người khác cứu, hần có thể nổi trên mặt nước. Đợi chút.... ta cảm nhận được sát khí.”

Ta quay đầu nhìn, trong mắt Đại Bạch hoàn toàn là nộ khí. Nếu nộ khí đó có thể thật sự nhìn thấy thì nó so với đóa hoa mẫu đơn trên chần còn đỏ hơn.

Đại Bạch không để ý đến ta, đi đến bên người tiểu cô nương dò hơi thở, sờ sờ trán, cuối cùng xem hai mắt rồi nói: “Cũng may là cứu kịp lúc, không có gì lớn. Vừa lạnh vừa sợ nên hôn mê thôi.”

Ta ở bên cạnh nhìn đến ngắn người. Đại Bạch này rốt cuộc còn có thể làm thêm bao nhiêu việc đây? Đọc tâm cái gì đó, dùng pháp thuật cũng thôi đi, ngay cả y thuật hần cũng biết. Nếu bình thường ta nghĩ như vậy hần nhất định sẽ rất dễ tiện mà kiêu ngạo một phen, còn bây giờ hần chỉ dùng đuốc nhóm lửa cho bọn ta hong áo, một lời cũng không nói.

Lúc về đến nhà, tiểu cô nương nằm trên giường, hồ ly cũng khôi phục dáng vẻ thường ngày. Hần nhảy lên nhảy xuống lấy khăn mặt cho cô ấy, nấu canh gừng, chỉ là lâu lâu lại hắt hơi vài cái. Làm xong những việc này hần lại ngồi bên giường nhìn cô nương ấy cười ngây ngô.

Tiêu rồi, con hồ ly này bị bắt mất hồn rồi.

Đại Bạch cũng đem cho ta một chén canh gừng, còn lấy quần áo đã giặt sạch để lên trên ghế. Nhìn thấy những động tác vụng về của hần, ta lại cười nhẹ một tiếng, hần nhìn cũng không nhìn liền rời khỏi phòng. Nụ cười của ta liền cứng ngắc trên môi, lần này Đại Bạch giận thật rồi.

Trăng đã lên cao. Hần da mặt cũng đều co lại một chỗ ngồi ở cửa ngẩng đầu lên nhìn trời. Ta đến bên cạnh hần ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi hần: “Người tức giận thật sao?”

Hần không trả lời.

“Ta sai rồi.”

Lúc này hồ ly nói với ta, nam nhi đều cần tôn nghiêm, củ cải cũng như vậy. Người ở trước mặt hần nói xấu hần cũng không sao, nhưng tuyệt đối không được có người thứ ba. Bọn ta đều muốn thể diện, người còn gốc đến mức giúp ta châm chọc hần. Ha ha, hết cứu rồi.

“Thật ra chân ngắn tay ngắn cũng rất dễ thương mà.”

Nét mặt Đại Bạch vừa mới giãn ra bây giờ lại co lại một chỗ. Ta hận không thể tát mình một cái. Lưu Ngũ Cốc à Lưu Ngũ Cốc, miệng của người sao lại gốc đến như vậy!!

Ta nắm lấy lá cây màu xanh đen của Đại Bạch: “Thẩm công tử, người đại nhân đại lượng tha cho thiếp đi.”
(1)

Hần đứng lên đi vào trong phòng, ta hận không thể ngửa mặt lên trời gào thét, thần của ta ơi, ta sai rồi. Không đợi ta thay đổi động tác, đột nhiên trên vai trẫm xuống, một bộ y phục được khoác lên vai ta.

Hần lại lần nữa ngồi xuống vị trí cũ, ngừng một chút rồi bảo ta ngồi xích vào, chân trái gác lên chân phải rồi dựa vào người ta, trong miệng không biết ngâm vài cọng cỏ lấy từ đâu: “Ngũ Cốc, người thấy trăng này có tròn không?”

Ta ngẩng đầu mới phát hiện, hôm nay lại là mười lăm.

“Ngũ Cốc, ta nhớ nhà, nhớ cha mẹ rồi.”

Đây là lần thứ hai nói về vấn đề cha mẹ. Lần thứ nhất là ta đề cập đến, nói không đầu không đuôi, đến bây giờ vẫn không biết cha mẹ Đại Bạch có phải là củ cải không.

“Cha mẹ ta là người.” Ta chấn động. Hần tiếp tục nói: “Thì ra, ta cũng là người.”

Ta mở miệng to miệng đến nỗi có thể nhét vừa trứng ngỗng, nhìn hẩn rất lâu mới phục hồi khả năng nói chuyện: “Người là bị yêu ma quỷ quái hãm hại biến thành bộ dáng như bây giờ hay là kiếp trước người chết bị Mạnh Bà đập ngất không được uống canh Mạnh Bà?”

“.....”

“Hu hu, ta biết rồi. Không lẽ người là xác chết hoàn hồn không cẩn thận nhập vào thân thể của củ cải?!” Nói xong câu này tự ta cũng thấy nổi cả da gà.

Đại Bạch nhin không được nhéo đùi ta một cái: “Đầu người chứa gì trong đó vậy hả?”

“Chứa não đó, không lẽ lại là hồ dán.”

“Ta thấy chứa hồ dán cũng không thể rỗng như vậy.”

Vốn là một vấn đề rất ưu thương nhưng lại kết thúc bằng vấn đề trong não chứa gì, tuy rằng cũng không tránh được có chút ngượng ngùng. Tiểu viện của ta để cho hồ ly và cô nương kia ở, còn ta và Đại Bạch thì qua đại viện của cha mẹ ta ở.

Trước khi ngủ, ta nhẹ nhàng nắm lấy chiếc lá củ cải màu xanh đen của Đại Bạch thấp giọng nói: “Đại Bạch, sau này ta cùng người về nhà thăm cha mẹ nhé!”

***Chú thích:

(1): nô gia, kiểu xưng bề dưới của thời xưa cổ. Cũng có thể xưng là thiếp, ta, em ở vị trí thấp hơn. Ta để thiếp nghe cho nó lạ lạ vui vui =>) Tại chị đang xin anh tha lỗi mà~~

15. Chương 15: Tích Thủy Chi Ân Đương Dũng Tuyền Tương Báo

Cứu mệnh chi ân đương dĩ thân tương hứa. (1)

Ta thấy mỗi ngày cứ đúng giờ cô nương ấy đều chạy vào tiểu viện với tâm trạng vui mừng. Tiểu cô nương này không phải nhìn trúng hồ ly chứ?

Ngày hôm đó ta dậy sớm liền nghe thấy tiếng hét chói tai. Ta cứ nghĩ hồ ly bắt nạt cô nương đó, nên vội vàng chạy qua. Lúc mở cửa ra liền thấy hồ ly đang ôm lấy tiểu cô nương, đầu cô ấy chôn vào lòng hồ ly. Bức tranh này không thể chỉ dùng hai từ mập mờ để diễn tả được. Nếu cô ấy không nói chuyện ta còn tưởng đầu bọn họ đúng là nhất kiến chung tình tình sâu như biển. Cô nương ấy lùi ra khỏi lòng của hồ ly rồi hét lên: “Chuột! Chuột!”

Ta ở đây nửa năm đừng nói là chuột, ngay cả một cọng lông chuột ta cũng chưa từng thấy. Nếu như hôm nay cô nương này vừa mở mắt liền nhìn thấy chuột thì đây đúng là mối lương duyên do trời tác hợp rồi.

Con hồ ly đó rốt cuộc là vì cứu người mới nhìn trúng cô nương đó hay là vì nhìn trúng người ta nên mới cứu thì không ai biết được, dù Đại Bạch đã vỗ vỗ ta nói: “Nếu như người rơi xuống nước là người thì hẩn nhất định nhìn cũng không nhìn, quay đầu đi mua thức ăn ngay.”

Ta luôn tin rằng, hồ ly rất lương thiện. Dù người rơi xuống là Nhị Nha thì hẩn cũng sẽ cứu. Nói đến Nhị Nha, đây là khuê nữ của dì Trang ở Trang gia phía đông đầu thôn, mũi lệch mắt nghiêng, răng lại không thẳng hàng, đi đến đâu nước miếng rơi đến đó.

Lúc đến trường ta đưa thầy tiền sách và tiền phạt, thầy giáo nhìn ta híp mắt cười, nhắc nhở ta lần sau không được tái phạm. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, ông ta chỉ mong ngày nào cũng có người xé sách sau đó đưa mình tiền.

Từ chỗ thầy giáo đi ra, Cầu Đản đang ngồi cầm sách đập lên bàn chân biếm, không biết kể chuyện bí mật gì cho mọi người nghe, tất cả đều có bộ dáng kinh hoàng.

“Ta kể cho các người nghe, ngày hôm đó khi ta đang ngủ, ta trông thấy tấm chăn trên giường mua ở phường thêu Thượng Tú bay cao khoảng một một trượng, một lát sau thì bay ra cửa sổ rồi biến mất. Gần đây trong thôn không yên bình, chắc chắn có yêu quái.” Nói xong còn nhìn ta một cái thâm ý.

Lần trước Đại Bạch lấy cái chăn thêu hoa mẫu đơn màu đỏ rực thì ra là của nhà Cầu Đản, vậy mà ta còn thắc mắc vì sao trên người hắn lại có mùi hôi như vậy. Phường thêu Thượng Tú là của hàng tốt nhất trên thị trấn, tất cả những loại vải ở đây đều rất chất lượng, xiêm y của mẹ ta cũng là từ phường thêu Thượng Tú, bình thường bà không nỡ mặc, ta may mắn mới được sờ qua vài lần. Cái chăn thêu mẫu đơn đỏ của nhà hắn so với xiêm y của mẹ ta đúng là một trời một vực.

“Cao một trượng? Lý Cầu Đản, phòng của người sợ là còn không đến một trượng, không lẽ tấm chăn của phường thêu Thượng Tú xuyên thủng nóc nhà người rồi bay ra ngoài sao?”

Vừa nói xong mọi người đều cười lớn. Cười xong còn chưa kịp nín, quay đầu lại đã thấy giấy giáo đang từ ngoài cửa chậm chậm bước vào lớp, câu nói đó chính là từ miệng thầy giáo phát ra.

Cuối cùng trò hề này kết thúc trong tiếng gõ thước của thầy giáo.

Sau khi ta về nhà liền đem tấm chăn ra bờ sông ở ngoài ruộng ném vào nơi sâu nhất, nghĩ muốn hủy thì diệt tích. Ai biết tấm chăn đó lại không nể mặt ta, sau khi thấm no nước mới từ từ chìm xuống lòng sông tối đen.

Đại Bạch đi cùng ta sau khi biết cách nghĩ của ta liền cười một trận, hắn nói: “Ngũ Cốc, người nhất thiết không được làm chuyện phạm pháp, với sự thông minh của tri huyện, không đến một nén hương thì ông ta đã tìm ra bằng chứng, sau đó áp giải người đến quan phủ thẩm tra.”

Tri huyện của bọn ta là một người ngu ngốc tai to mặt lớn, thân hình vạm vỡ, dùng tiền để mua chức quan, sau đó nuôi chức quan của mình trong huyện nhà này. Bình thường chính sự hắn không thèm quản, cả ngày ôm lấy chức quan của mình ra phố cổ làm ra vẻ, vụ án trộm cắp hai năm trước đến bây giờ vẫn chưa phá được. Trời cao hoàng đế xa, lại không có ai quản lý hắn, chỉ đành mặc hắn tiêu diêu. Câu nói này của Đại Bạch châm chọc ta một cách sâu sắc.

Hai ngày này ta phải chạy đi chạy lại, cuối cùng cũng có thể nhàn nhã nghỉ ngơi, cùng Liễu Mi cắn hạt dưa nói chuyện đời người. Liễu Mi chính là cô gái hôm đó hồ ly cứu được.

“Tông Văn, cứ để ta đến đó, cô ở đó nghỉ ngơi đi.”

Ta ẩn bả vai của Liễu Mi xuống, nhả hạt dưa trong miệng ra: “Cô nương mau ngồi xuống đi, biểu đệ Tông Văn của ta rất giỏi, cứ để hắn làm là được. Cô nếm thử hạnh nhân này đi, vừa mới xào xong lúc mua.”

Tông Văn là cái tên mới của hồ ly. Hắn nghe ta nói xong thì hai mắt như hạt trân châu híp lại, yên lặng ra sức giãy vò thức ăn trong tay.

Tên hồ ly này lúc có Liễu Mi ở đây thì rất ngoan ngoãn, nói gì cũng nghe, khi cô nương ấy không có ở thì lại giống y như ông già hung hăng vênh váo (2) diều võ dương oai. Một câu nói người đến là khách rất ra vẻ (3), làm ta và Đại Bạch hận không thể đá hắn bay từ thành Bắc đến thành Nam.

Tu đường (4), hai chữ này đã ngăn cản suy nghĩ đó của ta và Đại Bạch, nên để hắn sống đến bây giờ, đương nhiên, nếu không phải hắn và Đại Bạch có thể hợp sức tạo nên mỹ vị thể gian thì hai chữ này cũng không ngăn nổi bọn ta kích động đuổi hắn ra đường.

“Ngũ Cốc, hạnh nhân của người lúc mua đúng là có xào, nhưng mà người mua mấy ngày rồi?” Đại Bạch từ trong phòng bước ra chậm rãi đi về phía ta.

“Ba..... ba ngày thôi mà!” (=))))

Không biết yêu tinh Đại Bạch này đã cho Liễu Mi ăn mê hồn dược gì, bây giờ trong mắt cô nương ấy hắn là một công tử phong lưu phóng khoáng. Ta hỏi hắn không phải những pháp thuật làm xã hội không hài hòa của hắn đã bị phong ấn sao, hắn chỉ nhìn ta cười hề hề: “Đan dược thì vẫn còn.”

Ta kẻ dao lên cổ hắn một đêm bắt hắn giao đan dược ra, hắn lấy da củ cải trên dao gõ thối mạnh một cái: “Chỉ có một viên, độc nhất vô nhị.” (Thuốc từ da a ư?)

Chuyện đó chỉ có thể cứ như vậy mà cho qua.

Tông vẫn đang ở dưới nắng chà đạp những bó cải dầu của ta. Liễu Mi xem không nổi nữa nên lấy ô ở cửa nhà che trên đỉnh đầu, duỗi tay lấy khăn tay ra lau lau mồ hôi cho hần, vẻ mặt đau lòng, mặt hồ ly lại đỏ lên.

Ơn giúp đỡ thì phải hồi báo, ơn cứu mạng thì phải lấy thân báo đáp. Hồ Ly xem như may mắn cứu được một cô nương dịu dàng chu đáo lại như hoa như ngọc, nếu hần cứu phải Nhị Nha ở phía Đông đầu thôn thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng được.

Đột nhiên bên đại viện vang lên tiếng mở cửa, sau đó là tiếng cười nói sang sảng, ta mới ý thức được rằng, cha ta cùng mẹ và dì Thẩm đã quay trở lại rồi!

Lời tác giả: Nhị Nha, ta rất xin lỗi người!

***Chú thích:

(1): câu này nghĩa là được người ta giúp đỡ thì dù ơn lớn hay nhỏ đều phải báo đáp bằng hành động, còn ơn cứu mạng thì cứ lấy thân mà báo đáp đi. (Anh yêu quá đáng lẽ phải lấy thân báo đáp rồi, chị cho anh ăn cho anh ngủ mà ~~)

(2): : Đây là câu miêu tả tiếng kêu của xúc xắc trong các phường bài thời xưa, nói về thanh âm ồn ào khi đánh bài. Câu này cũng dùng để hình dung những người thích vênh váo hung hăng ra vẻ.

Nguồn:

baike.baidu.com/view/504089.htm

(4): : ý nói thái độ khi đối nhân xử thế, ý là chị nhện anh hồ ly, nếu không anh die với chị =)))

16. Chương 16: Cha Mẹ Về Rồi

“Ngũ Cốc, cha mẹ về rồi đây.”

Ta mở một cửa của tiểu viện, quay đầu nhìn bọn họ ra dấu im lặng. Tiểu viện này là một tổ hợp yêu ma quỷ thần có hồ ly, có yêu tinh củ cải, còn có một cô nương, ngoài người có trái tim mạnh mẽ như ta thì còn ai có thể chịu nổi đây.

Đại Bạch và Tông hồ ly đều im lặng không lên tiếng, trong lòng bọn họ đều biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ có Liễu Mi không hiểu, kéo kéo ống tay áo ta hỏi: “Ngũ Cốc tỷ, đây có phải là phòng của tỷ không?”

“Ặc... đương nhiên đây là phòng của nhà ta.” Xong rồi, thật là đáng chết mà, lại bị xem là ăn trộm. Bình thường tiểu viện của ta không có người, chỉ có ta và Đại Bạch nương tựa lẫn nhau, còn bây giờ ta làm sao giải thích với cha mẹ về những vật sống trong tiểu viện của mình đây? Liễu Mi thì còn ổn, cứ nói người của thôn bên cạnh là được, muốn kiểm tra cứ kiểm tra, nhà cô nương ấy vừa hay cách nhà ta không xa. Còn cây củ cải này chỉ cần nằm trên đất giả chết là được, mẹ ta đã từng kinh ngạc đến khinh thường khi thấy ta phơi nắng củ cải để giữ cho nó tươi. Còn.... còn hồ ly đó thì sao đây?

Còn chưa nghĩ xong thì cửa đã mở ra, mẹ ta một tay đỡ thắt lưng một tay ôm lấy bụng, cẩn thận nhìn chằm chằm vào bậc thang dưới chân, lắc lư mà đi vào trong. Phía sau là dì Thẩm đang cầm lấy túi to túi nhỏ, bà vừa ngẩng đầu liền đứng yên tại chỗ, quả nhiên là bị những người lạ trong sân làm cho giật mình rồi. Ta liền mắt nhìn trước cửa phòng, Đại Bạch đã rất tự giác mà nằm xuống đất giả chết.

“Ngũ Cốc, họ là?”

Ta vội vàng chạy vào kéo Liễu Mi, để hồ ly còn đang rối loạn đứng phía sau ta: “Mẹ, đây là Liễu Mi, là người ở thôn bên cạnh. Bọn con quen nhau ở bên bờ sông.” Mẹ cười gật gật đầu, mở miệng nói: “Tiểu cô nương thật xinh đẹp.”

Liễu Mi tròn mắt nhìn về phía trước: “Mẹ.”

Nghe thấy câu này ta còn chưa kịp cắn đầu lưỡi đã kéo kéo Liễu Mi, nhỏ giọng nói: “Liễu Mi, đây là mẹ ta, cô không cần gọi mẹ.”

Ta đột nhiên rùng mình một cái. Chuyện những người bên ngoài nói không phải là thật chứ? Cha mẹ lúc sinh bọn ta nhà rất nghèo, cho nên đã mang một trong hai đứa bé tặng cho người khác, trước khi tặng bọn họ có đặt tên, hoặc là trên người đứa bé ấy có vết bớt. Hôm nay vừa nhìn thấy liền nước mắt tràn mi, nắm chặt tay nhau hỏi han, ôm nhau thống thiết. Lẽ nào Liễu Mi thật sự là người chị song sinh đã thất lạc từ nhỏ của ta sao?

Nhưng ta ngay lập tức đem suy nghĩ này quăng đi mất. Thứ nhất, lúc sinh ta cha mẹ ta không hề nghèo, nếu không ta cũng không mang tên Lưu Ngũ Cốc, nên gọi là Lưu Lại Tài mới đúng, hơn nữa bọn họ còn muốn có thêm một Phong Đăng mà. Thứ hai, trên mặt Liễu Mi không hề có vết bớt nào hết.

Sự thực chứng minh, suy luận của ta là đúng. Tay nải của dì Thẩm đều rơi trên mặt đất, chạy lên phía trước nắm lấy tay của Liễu Mi: “Con gái, sao con lại ở đây?”

Hai mắt Liễu Mi rưng rưng, nói với dì Thẩm: “Mẹ.”

Sau đó thì giống như những bà thím bên ngoài nói, mẹ con họ ngay lập tức lệ nóng doanh tròng, nắm chặt tay nhau hàn huyên, sau đó ôm nhau khóc rống, một màn này đã làm cho xác chết Đại Bạch đang nằm dưới đất và Tông hồ ly đang rửa thứ ăn ngậy người. Hai mẹ con này đến tột cùng là đã trải qua những chuyện gì vậy?

Thì ra dì Thẩm là người của thôn kế bên, tên là Thẩm Y Thanh, mười sáu tuổi làm vợ người ta, sinh ra một người con gái, cũng là Liễu Mi. Lúc bà sinh Liễu Mi, thân thể bị thương nên không thể nào có con được nữa, nên bị gia đình chồng trách mắng, nói bà còn không bằng con gà mái biết đẻ trứng. Mỗi ngày dì Thẩm ở Liễu gia đều là những chuỗi ngày kinh hoàng, chỉ sợ làm sai việc gì sẽ bị gia đình chồng đánh. Cứ như vậy đến năm Liễu Mi mười bảy tuổi, chồng bà lại lấy thêm một người phụ nữ khác sau đó đuổi bà ra khỏi nhà. Bà dựa vào tay nghề đỡ đẻ được tổ tiên truyền lại mới có thể sống đến ngày hôm nay, sau đó được mẹ ta mời về. Thật ra dì Thẩm chỉ mới hơn ba mươi tuổi thôi, nhưng mà lại bị ta nhìn thành một phụ nữ bốn mươi tuổi.

Sau khi dì Thẩm đi thì những ngày Liễu Mi trải qua cũng không hề tốt. Lúc bắt đầu thì cũng không tệ, cũng có ăn có uống đầy đủ, sau này khi người mẹ kế thật sự sinh được một người con trai cho nhà họ Liễu thì những ngày đau khổ của Liễu Mi cũng bắt đầu. Liễu Mi nói đến đây thì cau mày, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi, xem ra cuộc sống của cô ấy ở Liễu gia là cơn ác mộng không thể biến mất.

Mà ngày hôm đó bọn ta cứu Liễu Mi, thật ra là ngày cô ấy muốn rời xa thế gian này. Liễu Mi không phải là sợ ý trượt chân, mà là muốn nhảy song tị sát.

Mỗi ngày cô ấy lại tìm bọn ta đều là bộ dáng vui vẻ đơn thuần, mặc dù không nói nhiều nhưng vẫn cười rất vui vẻ, ai lại biết được mỗi đêm cô ấy đều trốn ở một góc cách tiểu viện không xa chùi nước mắt. Liễu Mi nói, cô ấy không nhảy song nữa vì không muốn phụ lòng bọn ta. Liễu Mi cảm nhận được vài thứ trên người bọn ta mà từ trước đến nay cô chưa hề cảm nhận được. (Chắc là sự ấm áp)

Mọi người trong tiểu viện nhất thời lâm vào bi thương, ngay cả Đại Bạch nằm trên mặt đất cũng có thêm hai giọt nước mắt. Nhưng khóc lợi hại nhất chính là Tông hồ ly, hắn không phát ra âm thanh, mà là ánh mắt đại ra ngựa mặt nhìn trời, nhưng vẫn không ngăn được nước mắt từ viền mắt chảy ra.

Sau này hắn nói với ta, nếu như hắn có năng lực, thì tối hôm đó hắn có thể chạy đến nhà họ Liễu giết hết tất cả những người trong Liễu gia. Lúc nói câu này, trong mắt hắn tràn ngập sự buồn phiền cùng bất đắc dĩ, hắn nhỏ tiếng lầm bầm, đúng vậy là ta không có năng lực.

Lúc ta đang chìm trong bi kịch của dì Thẩm và Liễu Mi, dì Thẩm âm một cái quỳ gối xuống trước mặt ta: “Cám ơn tiểu thư đã cứu Liễu Mi của nhà chúng ta.” Ta đột nhiên không biết làm sao, vội vâng nâng dì Thẩm từ dưới đất lên, chỉ chỉ Tông hồ ly đang ngựa mặt nhìn trời kia: “Liễu Mi là hắn cứu.”

Tông hồ ly hai tay còn đang để trong chậu thức ăn, nghe đến ta đề cập đến tên mình mới quay đầu lại nhìn bọn ta một cái. Ta sợ dì Thẩm lại chạy đến chỗ hắn rồi

quỳ xuống nên vội vàng ra hiệu bảo hấn qua đây. Tông hồ ly đứng lên, lấy hai tay chúi chúi vào áo rồi đi đến chỗ bọn ta, không biết lấy khăn tay từ đâu ra đưa cho Liễu Mi, nói: “Đây là việc ta nên làm, nếu đổi lại là người khác thì ta cũng sẽ cứu.”

Vì con người của hấn mang mùi tím nhạt, ta sợ mẹ ta nghi nên lặng lẽ nói với bà đây là thương nhân từ bên ngoài đến, ở tạm đây một thời gian. Bà gật gật đầu nói: “Người có thể cứu người thì đều là người tốt, không thể sai được.” Ở nhà ta, chỉ cần người có thể cứu người làm việc tốt, thì dù đáng vẻ giống Nhị Nha thì tâm địa cũng là vô cùng tốt rồi.

Như vậy Tông hồ ly có danh phận rồi, ở nhà ta thì là người ở tạm đây, đối với mẹ con Liễu gia thì là biểu đệ của ta, từ bây giờ có thể danh chính ngôn thuận ở đây, trừ Đại Bạch.

Mẹ ta nắm tay của dì Thắm: “Vậy thì để Liễu Mi ở đây đi, làm bạn với Ngũ Cốc.”

Dì Thắm liền vội từ chối, lại bị mẹ ta ngăn lại: “Cơm ta nuôi Ngũ Cốc đủ để nuôi ba Liễu Mi của dì.

Từ xưa đến nay đều chỉ có con của gia đình người ta là tốt, còn con mình thì lại thuận tiện ghét bỏ.

Dì Thắm còn muốn từ chối, nhưng lại bị mẹ ta nắm chặt tay, bình tĩnh nói một câu:

“Ta sắp sinh rồi!”

Tất cả mọi người trong tiểu viện đều trở nên luống cuống, trừ xác chết Đại Bạch vẫn còn nằm trên mặt đất. Nhưng sau đó Đại Bạch nói với ta, hấn cũng luống đến muốn đứng dậy, đây chính là đệ đệ ruột của gia đình Ngũ Cốc, nhưng đáng vẻ luống cuống của ta đã làm hấn cười đến nửa ngày.

Lời tác giả: Sinh rồi.... sinh rồi (∞)

17. Chương 17: Tại Sao Sinh Nhật Ta Lại Bắt Ta Xài Tiền

[Nhỏ củ cải]

Một vật như một đứa bé làm sao mà sinh đây? Chưa ăn thịt heo mà cũng chưa thấy heo chạy, hơn nữa lần trước ta nhìn thấy người khác sinh em bé cũng là mười bốn năm trước rồi. Lần trước ta đang bận chui từ trong bụng mẹ ta ra, ai mà biết mẹ làm sao mà sinh ta ra chứ.

Đệ đệ à, nếu như người nghe thấy lời cầu nguyện của tỷ tỷ, thì người mau mau từ trong bụng mẹ chui ra ngoài, nếu không tỷ tỷ sẽ cho hồ ly và củ cải mang người đi bán, đương nhiên, trước tiên là người phải từ trong bụng mẹ chui ra ngoài.

Người đầu tiên có phản ứng là dì Thắm. Bà lau lau đôi mắt ướt nhòe vì khóc, sau đó nâng mẹ ta dậy rồi cao giọng la: “ Nhanh nhanh nhanh, mẹ con sinh thiếu tháng, hai con mau mau đi nấu nước nóng, còn Tông Văn ân nhân, phụ nữ sinh

con, nam nhân không thể nhìn được, không may mắn, người mau ra ngoài, dù là cha của Ngũ Cốc cũng không được để cho ông ấy vào.”

Tông hồ ly dù sao cũng chỉ là hồ ly, từ trước đến nay chưa từng gặp qua chuyện này, phải mất một lúc mới hồi thần, đi về hướng đại viện. Ta đột nhiên nhớ đến Đại Bạch còn đang nằm ở cửa phòng, những chuyện này đều quăng cho Tông hồ ly. Đại bạch cũng là nam nhân, nam nhân nhìn thấy thì không may mắn, đến sau này ta cũng không thể hiểu được là nam nhân không may mắn hay là sản phụ không may mắn.

Ta và Liễu Mi một người nấu nước một người lấy khăn mặt, bận đến tắt bật. Dì Thắm giống như đã nhìn quen những chuyện này, đã không còn luống cuống như lúc ban đầu. Nhà ta không có nha hoàn, bà liền bình tĩnh chỉ đạo bọn ta làm việc này làm việc này làm việc kia, bà đứng che bên người mẹ ta, cái dì cũng không cho bọn ta nhìn, đương nhiên cái này là đối với loại người thông minh như Liễu Mi, còn ta thì vẫn lén lút nhìn hai cái, tuy rằng cũng không nhìn được gì.

Một tiếng hét từ bên trong truyền ra, ta và Liễu Mi nắm chặt tay nhau ngồi trước cửa phòng chờ dì Thắm sai bảo. Lòng bàn tay bọn ta ướt đầm, giống như người sinh con không phải mẹ ta mà là bọn ta vậy. Ta nghe thấy dì Thắm bên trong hô to dung sức dung sức, bọn ta ở bên ngoài cũng cùng nhau dung sức, đến khi đệ đệ ra ngoài, ta cùng Liễu Mi không hẹn mà cùng nhau chạy đến nhà vệ sinh. Lần sinh này của mẹ ta để lại trong ta bóng ma rất lớn, bóng ma này suýt chút nữa đã làm gia đình chồng ta tuyệt hậu.

Đến lúc nhìn thấy da mặt nhăn nhúm của đệ đệ, ta đặc biệt ôm Đại Bạch đi lại, tưởng tượng ra cảnh tượng hung vĩ người mẹ ôm con.

Liễu Mi liếc nhìn xung quanh, hỏi ta: “Ngũ Cốc, Đại Bạch đâu? Lúc này đã không nhìn thấy hấn, cũng không....”

Ta vội vàng che miệng cô ấy, quay đầu nhìn sự hoài nghi của mọi người về Đại Bạch, cười cười: “Ý của cô ấy là, đệ đệ lớn lên rất trắng.”

Cha ta cười, nói: “Vậy gọi nó là Lưu Bạch Vũ đi!”

“Cha, không phải đã nói đệ đệ gọi là Lưu Phong Đăng sao?”

“Tên đó không thể dung làm tên được, chỉ có thể làm nữ danh thôi.”

Phong Đăng không thể đặt tên, vậy không phải Ngũ Cốc cũng như vậy sao, vì sao đến hấn lại đổi tên, lại còn lấy tên đẹp như vậy? Ta quả nhiên không phải do

bọn họ sinh ra.

Mọi người ở đây đều bị sự ra đời của đệ đệ thu hút, triệt để quên đi bi thương của mẹ con Liễu gia lúc này, cũng không ai nhìn thấy trái tim ta bị tổn thương nghiêm trọng. Cũng may ta rộng lượng, những chuyện nhỏ như vậy ta không để trong lòng, ăn một bữa cơm thì mọi chuyện đều tiêu hóa hết.

Buổi tối, gia đình ta làm một bữa tiệc thịnh soạn, Tông hồ ly và Liễu Mi ồn ào ngồi xuống bên cạnh ta, nhưng chỉ tùy ý ăn vài miếng rồi lại rời khỏi bữa tiệc, làm cho dì Thắm luôn cho rằng thức ăn mình làm không ngon, hết lần này đến lần khác hỏi có hợp khẩu vị của bọn ta không.

Thật ra gia đình ta có hoạt động bí mật, mới có thể không hện mà cùng rời khỏi bàn tiệc.

Trước khi bọn ta về tiểu viện, Đại Bạch đã ra khỏi đó, đến khi nghe nói bọn ta quay về, hắn mới gõ cửa đi vào. Bấy giờ trong mắt Liễu Mi, hắn là một củ cải phong lưu phóng khoáng dù rằng ta nhìn không ra, cho nên mỗi khi nghe Liễu Mi khen Đại Bạch anh tuấn, ta đều cảm thấy những gì trước mắt ta đều là ảo giác.

Bọn ta chuẩn bị đủ tiền, liền len lén chuồn ra ngoài. Đáng nói nhất là, trong bốn người, xét thấy cảnh ngộ của ba người còn lại, chỉ có ta là có tiền, cho nên hình thành việc ăn của ta ở cửa ta, bây giờ còn muốn dùng tiền của người hèn khổ như ta. Ta căng thẳng lấy túi tiền từ dưới sàng giường ra, thở dài thật sâu, đây nhất định là tạo nghiệt mà!

Liễu Mi giặt giặt tay áo ta, nhỏ giọng nói: “Ngũ Cốc, chúng ta vẫn nên không đi, trời tối như thế này, không an toàn.”

Ta kéo Đại Bạch và Tông hồ ly đến trước mặt cô ấy: “Trời có sụp xuống thì cũng có bọn họ chống đỡ.” Hai tên này cuối cùng cũng để lộ khí khái nam nhi, cố gắng bài đưa ngực ra chứng tỏ mình to lớn (ngực anh củ cải ở đâu?? =))))

Đêm tối gió hiu hiu thổi, bọn ta cầm theo thức ăn trộm được từ nhà, hồ ly còn đi tẩu quán mua một bình Đào Hoa Nhưỡng, còn giấu thêm một cái chung, chạy đến nơi có duyên phận sâu đậm với bọn ta, bờ sông.

Đại Bạch lần đầu tiên mất trí nhớ ở đây, phui phui mông bỏ lại mình ta rồi rời đi, tuy rằng ngay sau đêm đó đã quay về, sau đó còn kết bạn với hồ ly.

Liễu Mi từng ở nơi này muốn kết thúc sinh mạng của mình, kết quả lại bị người qua đường hồ ly cứu được, sau đó còn gặp được mẫu thân rất nhiều năm chưa gặp. Tuy rằng chợ thì ở phía Nam, bờ sông thì ở phía Bắc, nhưng hồ ly nói rằng, do ta đưa hai đồng tiền cho hắn ngay cả lá cây cũng mua không được.

Đã từng ở nơi đây, ta và A Siêu, còn có Cầu Dẫn ở cùng với nhau. Bây giờ, Đại Bạch, Liễu Mi và Tông hồ ly đã vẽ nên những nét mực đậm sâu trong sinh mệnh của ta.

Đột nhiên Tông hồ ly vỗ ta một cái: “Ngây ngốc cái gì, lại đây, ta xuống nước bắt vài con cá.”

Bọn họ đã nhóm xong lửa, ánh lửa đỏ hồng làm mọi người thấy được những cái răng trên mặt Đại Bạch đang cười đến run rẩy cả người. Bọn họ đều không biết, hôm nay là sinh nhật của ta.

Cha mẹ chỉ lo vui mừng khi sinh ra con trai, từng người từng người bận đến mức quên đi ta...

Ta cầm lấy chén rượu, đưa lên không trung: “Đệ đệ, sinh nhật vui vẻ.”

Ba người còn lại nhìn nhau cười một cái, cùng nhau nâng rượu: “Ngũ Cốc, Sinh nhật vui vẻ”, sau đó liền cạn sạch chén rượu. Liễu Mi nhìn là biết chưa từng uống rượu, sắc đến mức ho khan, Tông hồ ly ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô ấy.

Lần này đến ta ngây ra, đây là tình hình gì thế?

Đại Bạch cười đưa đùi gà cho ta: “Ngũ Cốc, ta đã nói mình trên thông thiên văn dưới thông địa lý rồi, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật người có ta bên cạnh, sau này cũng sẽ có ta bên cạnh.”

Ta oán hận nhìn hắn một cái: “Vì sao sinh nhật ta mà ta vẫn phải trả tiền?”

“.....”

Sau đó cả ba người liền vứt cho ta một cái liếc mắt, tổng cộng là sáu con mắt trắng như hạt trân châu, chắc chắn, Liễu Mi cứ như vậy bị làm cho hờ hững rồi.

Lần đầu tiên phóng túng, ta cũng không biết mình đã uống bao nhiêu Đào Hoa Nhưỡng, chỉ biết những thứ đưa vào miệng càng lúc càng thơm. Đại Bạch bên cạnh ngăn không cho ta uống, sau đó, Đại Bạch liền biến thành mỹ nam anh tuấn trong mắt ta, không hề thua Tông hồ ly chút nào, chói chang trong mắt ta.

Sau này ta nghe Liễu Mi kể, đêm đó ta đã chỉ thẳng về phía Bắc mà lầm bầm: “Ta biết đó là phía Nam, phía Nam.....”, sau đó là Tông hồ ly lôi ta về nhà.

Mà ta, lại trong lúc trí nhớ mơ hồ đó, mà đánh mất Đại Bạch và Tông hồ ly.

Lời tác giả: Mất rồi, mất rồi

18. Chương 18: Ta Giấu Củ Cải Làm Gì, Hắn Cũng Không Phải Là Vàng

[Nhỏ củ cải]

Ngày thứ hai lúc tỉnh lại, phát hiện bản thân và Liễu Mi cùng ngủ chung trên chiếc giường khắc hoa văn, đột nhiên sững sốt, đầu óc có chút không tỉnh táo. Ta vỗ vỗ đầu suy nghĩ một chút, đúng rồi, Đại Bạch trong mắt Liễu Mi giống như một con người, tự nhiên sẽ không thể cùng bọn ta chung giường, nếu như ta đặt một củ cải trên giường thì chắc chắn sẽ bỏ cô ấy cho là không bình thường.

Ta lặng lẽ bước xuống giường, giúp Liễu Mi chỉnh lại chăn. Cô ấy nhúu mày, đột nhiên mở mắt làm ta kinh sợ nhảy lên. Liễu Mi đã bao lâu rồi không có giấc ngủ yên ổn, lại có thể dễ tỉnh giấc như thế?

Cô ấy qua nửa ngày mới phản ứng ra ta là ai, mau chóng ngồi lên, lo lắng lầm bầm: “Chết rồi, mẹ muốn ta thấy rõ địa vị của mình, nói người là chủ tử, thân phận chúng ta không giống nhau.”

Câu nói “người là chủ tử” vào tai ta không khác gì câu nói: “người là heo” cả (1). Ta vỗ nhẹ đầu của Liễu Mi: “Người sao lại không thiếu hiểu biết như vậy, uống rượu rồi thì là huynh đệ, ở đâu mà phân biệt nhiều như thế. Sau này ta, người, Đại Bạch, còn có Tông Văn, có phước cùng hưởng, có nạn bọn họ gánh.”

Không biết có phải ta bị ảo giác không, ta nhìn thấy đầu của Liễu Mi chảy ra vài giọt mồ hôi.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao rồi, nếu không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ đã qua thời gian lên lớp, cho ta một lý do danh chính ngôn thuận để trốn học.

Tông hồ ly có lẽ đã mang theo Đại Bạch đến phòng khách ở đại viện. Lúc ta đẩy cửa phòng khách đại viện, một lớp bụi trong không trung bay lên, làm ta sặc đến mức ho khan. Hai người bọn họ cũng quá lười rồi, bẩn như thế mà cũng không chịu quét dọn.

“Này này, hai con heo lười, mau dậy thôi.” Nói xong ta còn dùng sức gõ vào cửa hai cái, lại một trận cát bụi mù mịt.

Không có ai trả lời ta. Trong phòng ngoại trừ bụi đất bay lượn trong không trung giống như đang giương nhanh múa vuốt vẫy tay với ta, thì không có bất cứ sự hồi đáp nào.

Đến lúc ta phát hiện trên giường không có người, lại chạy vào lục tìm một hồi mới xác định, hai người bọn họ không có ở đây.

Ta chạy đến phòng của cha mẹ, mẹ ta đang đỡ dành đệ đệ ngủ.

“Mẹ, có nhìn thấy Tông Văn không?”

Mẹ ta đưa tay lên miêng làm động tác im lặng rồi mới nói: “Đêm qua nó có về đây một lần, sau đó tiếp tục đi mất. Mẹ nghĩ con biết rồi.”

Nói xong lại chuyển mắt lên người đệ đệ, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, bà lại ngẩng đầu quát: “Lưu Ngũ Cốc, không phải con đang trên lớp sao, lại ở đây quậy phá cái gì, muốn trốn học nữa sao?”

Một tiếng quát này không những làm ta sợ đến nhảy dựng lên mà còn làm cho em bé trong lòng mẹ ta tỉnh dậy. Đệ đệ ta rất nể mặt mà khóc toáng lên, mẹ ta vội vàng dỗ dành nó, làm ta có cơ hội chuồn khỏi nơi này.

Đến gần trưa, mặt trời trở nên chói chang hơn, Liễu Mi đang bị thương bị ta kéo ra ngoài đi tìm người. Nói nói bị thương, thật ra lúc cô ấy vừa nghe không tìm thấy Tông hồ ly thì liền tích cực hơn ta chạy nhanh hơn bất cứ ai, ta hết cách, đành dùng đến Tiểu Bạch trong chuồng ngựa. Đã lâu không chạy, Tiểu Bạch mập ra không ít, không biết còn có thể chở người chạy trên đường không...

Đi hết một vòng, bọn ta đến bờ hồ ngày hôm qua, Liễu Mi liền khóc lóc hỏi ta: “Tông Văn có phải sẽ không trở về nữa không?”

“Hắn dám, hắn dám mang Đại Bạch bỏ trốn thì đợi đến lúc hai người bọn họ quay lại, ta sẽ đập gãy chân họ.” Nói xong trong lúc tức giận, ta còn cầm lấy bình rượu uống còn thừa lại đêm qua đập vỡ tan tành.

Ta đơn giản cho rằng, sau khi Đại Bạch mất trí thì rất nhanh liền trở về, lần này nhất định cũng vậy, huống hồ còn có Tông hồ ly theo hắn, nhất định không có chuyện gì. Đêm qua có lẽ hắn đã biến thành người thật, đáng tiếc say rượu lơ mơ nên không nhìn rõ diện mạo của hắn.

Người đi mất thì lưu lại bóng dáng, chim bay đi cũng lưu lại âm thanh, còn củ cải đi rồi ngay củ cải cũng không lưu lại cho ta một cọng.

Ta không cần biết gì hết, chạy đến nhà của Cầu Đản, hỏi hắn có phải đem giấu củ cải của ta không, dù sao hắn cũng từng gặp qua Đại Bạch.

Cầu Đản không tức giận mà liếc ta một cái: “Ta giấu củ cải để làm gì, nó cũng không phải vàng.”

“Không phải củ cải, hắn tên là Thẩm Tuấn Khanh.”

Cầu Đản đầu tiên là sửng sốt, sau đó đẩy ta ra: “Người bị quỷ ám sao, Thẩm Tuấn Khanh đã chết từ lâu rồi.”

Ta còn muốn hỏi thêm một chút, hắn đã đóng cửa lại.

Lúc từ nơi Cầu Đản quay về, bên ngoài trời đã đổ mưa. Những giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống người ta, còn ta cứ mờ mịt mà đi trong mưa, đột nhiên có người đem ô ngăn tất cả những giọt mưa đang rơi xuống, ta quay đầu lại nhìn, là A Siêu.

Nhìn thấy hắn, nước mắt của ta không nhịn được mà rơi xuống: “A Siêu, ta đánh mất một người rồi.”

A Siêu giống như không biết nên nói gì, chỉ biết che ô cho ta, thẳng đến nhà cũng không nói một câu. Đề che cho ta cả người của hắn đều ướt đẫm, ta muốn hỏi hắn vào nhà nhưng hắn lại chỉ lắc lắc đầu.

“Ngũ Cốc, đánh mất một người không sao, vẫn còn ta ở đây, chuyện có lớn đến đâu cũng có người bạn thân này đỡ.”

Ta sửng sốt, ghé vào vai hắn khóc đến tê tâm liệt phế, cũng không phân biệt được đó là nước mưa hay nước mắt.

-Đường phân cách-

Một năm sau đó, ta và Liễu Mi chạy đến bờ sông, nướng cá, uống rượu, ca hát, chỉ là không còn nói sinh nhật vui vẻ nữa.

Cô ấy biết, có người từng nói sẽ luôn luôn ở bên ta, lúc này lại không biết đang ở phương nào, làm trái với lời hẹn ước, một chữ cũng không dám nói. Còn hắn, người con trai đêm đó nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô cũng theo người đó cùng nhau mà biến mất.

Rượu làm người ta mất cảm giác, uống nhiều sẽ không thể kiểm soát bản thân, ta mắng chửi: “Lời hứa chỉ là củ khoai nướng trong lửa, nói ăn liền ăn, ăn xong ngay cả bã cũng không còn thừa.”

Liễu Mi cười nhẹ: “Không phải còn có da sao?”

Rời khỏi bờ hồ, ta bảo Liễu Mi về nhà trước, còn mình đi về phía chợ phiên, ai ngờ khi sắp ra khỏi thôn liền đụng phải một người. Có lẽ ngửi thấy mùi rượu trên người ta, người đó lùi về sau một bước.

Ta híp mắt cười: “Xin lỗi, không nhìn thấy.”

Người đó nhìn chằm chằm vào ta rất lâu không nói chuyện, làm ta nổi cả gai ốc.

“Cô nương, có phải chúng ta từng gặp qua ở đâu không?”

Thì ra là một tên lưu manh, muốn làm quen mà ngay cả ý tưởng mới cũng không có.

Ta đập mạnh lên vai hắn: “Lưu manh, người bắt chuyện sai người rồi, người không nhìn xem ta là ai, trong thôn này ai mà không biết Lưu Ngũ Cốc ta.”

Hắn cười nhẹ: “Tên cũng rất quen.”

Ta đẩy hắn một cái, xoay người bỏ chạy. Lưu manh, trong thôn này ai mà không biết Lưu Ngũ Cốc ta chạy rất nhanh. Chạy được rất xa, người đó cũng không có ý đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ cười.

Thì ra không phải lưu manh, mà là một tên ngốc.

Sau khi về nhà, ta đem chuyện này kể cho Liễu Mi đang đùa giỡn với Phong Đăng nghe, cô ấy cười đến ngắt nghẻo, nếu không phải ta ngăn cô ấy thì có lẽ cô ấy sẽ ném Phong Đăng trong tay đi mất.

Từ khi Đại Bạch đi, vốn là thân thể ta muốn ốm cũng không ốm nổi càng lúc càng trở nên ốm, cha mẹ ta nhìn thấy liền sợ đến hết hồn, cho rằng ta bị bệnh. Liễu Mi nói, ta là bệnh tương tư.

Bây giờ ta từ gương mặt bánh bao biến thành mặt khổ qua, những người trong thôn đều không khỏi xuyên tạc, nói nhà ta có con trai rồi thì cha mẹ ta liền cay nghiệt với ta, làm ta bỗng nhiên thấy áy náy sâu sắc với đệ đệ.

Ta và Liễu Mi đang công đệ đệ, cửa đột nhiên vang lên, A Siêu từ bên ngoài vừa chạy vào liền mở miệng hỏi: “Nghe Cầu Dẫn nói người đang tìm một người tên là Thẩm Tuấn Khanh?”

Rất lâu không nhắc đến cái tên này, ta đột nhiên có chút không phản ứng kịp, ngẩng đầu nhìn A Siêu.

A Siêu nuốt nước miếng một cái: “Người quên rồi sao? Ta tên Thẩm Tuấn Văn, Thẩm Tuấn Khanh là biểu ca của ta, năm ngoái chết rồi.”

Ta run lên một hồi, tay ôm lấy đệ đệ không tự giác dùng lực, có lẽ đã làm đau đứa bé trong lòng, nó oa lên khóc thét.

A Siêu gọi ta: “Khoan hãy kích động, tuy rằng nói chết rồi, nhưng một năm trước đã sống lại rồi.”

Một năm trước, không phải là lúc Đại Bạch cùng Tông hồ ly mất tích sao? Ta đem đệ đệ trong tay ném cho Liễu Mi, không đợi cô ấy phản ứng liền chạy ra khỏi cửa, sau đó lại quay lại: “A Siêu, biểu ca của người ở đâu?”

“Thẩm gia trên thị trấn.”

Lời tác giả: Sắp đại kết cục rồi!!!

***Chú thích: (1): Cùng âm

19. Chương 19: Nền Long Phương Hai Bên Giường Nảy Lên

Sau đó lại trở nên bình thường.

Có hai người đứng hai bên cửa Thẩm phủ, xem dáng vẻ có lẽ là gia đình. Ta nuốt nước miếng, nhà lớn ở thị trấn quả nhiên khác với nhà ở trong thôn, ngay cả cửa cũng đẹp hơn nhiều.

Gia đình trước cửa nhìn ta khinh thường. Ta cuối đầu nhìn bản thân, phát hiện bản thân người đầy mùi rượu, quần áo xộc xệch, ngẩng đầu xấu hổ cười với họ một cái: “Cho hỏi Đại Bạch... không đúng, là Thẩm Tuấn Khanh có ở đây không?”

“Thiếu gia nhà ta không ở đây, người là ai, tìm thiếu gia có việc gì?”

“Ta là Lưu Ngũ Cốc, là bạn thâm giao của thiếu gia nhà người.”

Hai người trước cửa đột nhiên cười lớn, dẫn đến mọi người xung quanh đều ghé mắt vào xem. Một trong hai người vừa cười vừa nói: “Như người mà là bạn thâm giao của thiếu gia nhà ta sao? Người cũng nên lấy gương xem bộ dáng của mình. Thiếu gia nhà ta cao quý phong nhã, cử chỉ nói năng bất phàm, làm sao có thể kết bạn với người như người? Cô nương quay về đợi tỉnh rượu rồi hãy đi tìm bạn thâm giao của mình.”

Đội hần nói xong lại một trận ồn ào cười lớn.

Ta quay người định rời khỏi Thẩm phủ, không phải vì bọn họ xem thường ta, mà là bọn họ miêu tả lời nói cử chỉ của thiếu gia bọn họ với Đại Bạch củ cải, một người trên trời, một người dưới đất.

Còn chưa đi được hai bước, tiếng cười phía sau liền im bật. Ta cảm thấy rất kì lạ, quay đầu lại nhìn lại phát hiện một gương mặt lớn đứng cách ta chưa đến ba ngón tay, nhìn thấy ta quay lại còn trừng mắt nhìn, lông mi như cây bàn chải nhỏ đang kề ngay sát trán ta, ta cảm giác có một nguồn nhiệt đang từ trái tim chạy lên hai má.

“Người làm cái quỷ gì thế?” Ta lùi về sau hai bước, không ngờ dưới chân lại trượt một cái ngã về sau.

Hai tay hần khoanh trước ngực, ta vươn tay muốn bắt lấy cánh tay cứu mạng, không ngờ hần lại chụp lấy ngực ta. Bây giờ ta mới nhìn rõ được mặt hần, đây không phải là tên lưu manh ta đã gặp lần trước sao? Thì ra ta nhìn nhầm hần rồi, hần đúng là một tên lưu manh cận bã.

Còn chưa kịp ngăn lại thì miệng của ta đã tiếp xúc thân mật với đất, đôi tay heo của hần cũng ở trước mặt ta, miếng ngọc bội trên cổ ta bây giờ đã bay đến trên tay hần.

Hai người gia đình cũng chạy đến đây, một trái một phải ở bên cạnh bọn ta đuổi bọn người đang vây xem xung quanh.

Đây rõ ràng là đồng phạm, giúp tên trộm cắp lưu manh cận bã trước mặt này đuổi nhân chứng mục kích đi.

Ta đứng dậy phủi phủi đất trên người, đập vào chân hai người nọ, bọn họ đang muốn quay lại bắt ta thì bị tên cận bã đó chặn lại.

“Cút đi, ở đây không có việc của các người. Các người thật rảnh rồi cả ngày chạy đến cửa đuổi người của Thẩm gia.”

Hai người bọn họ khom lưng, nói: “Vâng, công tử.” Nói xong liền quay lưng vào Thẩm phủ, còn không quên quay lại trừng mắt nhìn ta.

Hần lại là công tử của Thẩm phủ, biểu ca của A Siêu. Đường đường là một công tử mà lại thanh thiên bạch nhật ở trước cửa nhà làm trộm cướp, đúng là cận bã có văn hóa.

Hần một mặt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay, ta bước về phía trước đoạn lại, không đoán được hần lại trốn, ta chụp vào không trung. Bà nó, ngọc bội đó là của Đại Bạch cho ta, người ta đã đánh mất rồi, ngọc bội không thể lại bị mất trong tay ta được.

“Là người đến tìm ta, mới sáng sớm còn nói ta muốn lưu manh, đây là người tự mình dâng đến cửa.”

“Trả ngọc bội cho ta.”

“Ngọc bội này ai cho người? Ta nhìn rất quen.”

“Trả ngọc bội cho ta.”

“Người tìm ta có việc gì? Tại sao đã đến cửa còn bỏ đi?”

“Trả ngọc bội cho ta.”

“.....”

Thẩm Tuấn Khanh đen mặt quát: “Ngũ Cốc, người là vệt sao?”

Ta nhất thời sửng sốt, nhìn hần hỏi: “Người... người làm sao biết ta tên Ngũ Cốc?”

Hần liếc ta một cái, chỉ vào cửa: “Là hai tên gia đình nói với ta.”

Ngoài cửa đã không còn ai, những người vây xem cũng ngại sát khí quá nặng nên không dám đến gần. Ta bước về phía trước hai bước, nhéo nhéo ngón tay, trước khi hấn có phản ứng đánh về phía tay hấn, cúi xuống cắn mạnh, trong miệng liền tràn ngập mùi máu tươi. Hấn vậy mà lại không tránh.

Nửa ngày cũng không có âm thanh. Ta đem răng cắm trên tay hấn rút ra, liếc mắt nhìn tác phẩm của mình, ấp úng hỏi hấn: “Người... người sao lại không trốn?”

“Ta tránh thì mặt ngươi sẽ đâm xuống đất.”

Nghe xong câu này ta đột nhiên thấy hổ thẹn, sau đó lại bị vấn đề khác tiêu diệt: “Vậy lúc này ta ngã người không đỡ làm sao giải thích? Ngươi còn có lương tâm không?”

Hấn ôm lấy cánh tay, nhìn ta sâu kín: “Trên mông nhiều thịt như vậy làm sao ngã vỡ được, còn mặt vốn đã không đẹp nếu như còn đâm xuống đất thì làm sao đây?”

“Thẩm Tuấn Khanh người đại gia!” Ta xông lên muốn cho hấn hai quyền, vậy mà hấn lại đưa tay qua, nhẹ nhàng cười, nói: “Để bù đắp cho lỗi lầm của ngươi, mau thôi thôi cho thiếu gia, thôi thôi ta sẽ đem ngọc bội trả cho ngươi. Nhìn ngươi căng thẳng như vậy, nhất định là do người trong lòng tặng.”

“Thôi thôi, thôi thôi sẽ không đau nữa.”

Người trước mắt ta lẽ nào là Đại Bạch sao? Không thể nào, nếu là hấn, hấn sẽ không mặc kệ ta té ngã.

Tay hấn vẫn ở trước mặt ta, trên đó còn có hai hàng dấu răng đỏ tươi. Ta đột nhiên muốn xoay lưng rời khỏi, vừa xoay người trong nháy mắt, có gì đó đang ẩm ướt trong mắt ta, che lấp tầm nhìn phía trước.

“Ngọc bội tặng ngươi, ta không cần nữa.”

Đợi đến lúc đi đến cửa lớn, phía sau vẫn không có người đuổi theo. Hấn thật sự không phải là Đại Bạch.

Liễu Mi đang ngồi trước cửa nhà, nhìn thấy ta liền lắc vai hỏi: “Ngũ Cốc, sao rồi? A, Ngũ Cốc, sao ngươi lại khóc?”

Ta ôm lấy Liễu Mi, mặc kệ cho nước mắt tùy ý chảy ra. Cô ấy sững sốt nửa khắc, sau đó đưa tay ôm lấy ta, sau đó vai ta liền ẩm ướt. Tông hồ ly và Đại Bạch cùng nhau mất tích, tìm được Đại Bạch mới có thể tìm thấy Tông hồ ly.

Khóc đủ rồi, khóc mệt rồi, cũng khóc không nổi nữa.

Ngày thứ hai cha đến trường học, thân là nữ nhi, được đến trường đã là một ngoại lệ, bây giờ đã là nghỉ hè, trường học cũng không cần đi nữa.

Ta đang ngồi trong phòng ngăn người vuốt ve cái cổ trống trơn của mình, Liễu Mi xông vào phòng, liên tục thở gấp, ta vội vàng đưa cô ấy một chén nước, cô ấy lại đem chén nước đặt lên bàn, kéo ta chạy ra ngoài. Chạy đến đại sảnh ở viện chính mới dừng chân, ta nhìn vào, bà mối Phương đang ngồi bên trong, ta đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Liễu Mi ở sau lưng căng thẳng kéo áo ta, ta vỗ vỗ tay cô ấy, ý bảo buông tay, sau đó đi vào phòng.

Bà mối Phương nhìn ta, cười đến mắt chỉ còn một đường thẳng, mở miệng nói: “Cô nương Lưu gia càng lớn lại càng đẹp, trách không được có người lại tốn tiền nhờ ta đến cầu thân.”

Ta không có tâm tình cười với bà ấy, chỉ gật gật đầu, nói: “Chỉ cần không phải là Lý lão đại, mẹ người thấy ai phù hợp thì ta sẽ gả.”

Về mặt mẹ ta kinh ngạc nhìn chằm chằm ta, ta lại quay người gật đầu với bà mối Phương, bà ấy cười đến da mặt run lên: “Vừa này mẹ ngươi còn sợ người không đồng ý, bây giờ...”

Chưa đợi bà ta nói hết, ta đã rời khỏi sảnh đường. Ta đoán được Liễu Mi sẽ đứng trước cửa đợi nên đã nói với cô ấy, đầu ta vẫn chưa bị nước vào.

Không đến mấy ngày bà mối Phương lại đến, báo rằng đối phương muốn thoái hôn.

Lần này cha mẹ của ta tức giận không nhẹ, liền cầm chổi quét bà mối ra đường. Liễu Mi an ủi ta, nói không chừng đây cũng không phải việc gì xấu.

Ngày thứ hai bà mới lại đến cửa bái phỏng, mẹ ta kiên quyết không cho bà ta bước vào, bà ta liền đứng ở cửa nói một hơi, đại ý là gia đình kia lại muốn cầu thân.

Mẹ ta quát: “Bà cho rằng Ngũ Ngốc nhà chúng ta là gì, nói cưới là cưới nói không cưới thì không cưới, ta.....”

Ta đánh gãy lời mẹ, nhìn bà mới Phương cười cười: “Ta gả.”

Bà mới Phương rất thân mật cầm tay ta vuốt ve, ân cần nói thêm vài câu mới lắc mông rời khỏi.

Mẹ ta ở một bên tức đến giậm chân: “Gia đình như thế này, con gả qua đó nhất định sẽ hối hận.”

Không đến mấy ngày sinh lễ đã đến, lễ kim là nhiều nhất trong trăm dặm xung quanh, ngày cũng đã định xong, chọn ngày lành tháng tốt, thời gian có hơi gấp gáp, chính là những ngày gần đây.

Hôm xuất giá, mẹ ta ở trước giường đi qua đi lại.

“Mẹ, đừng đi nữa, con chóng mặt rồi.”

Mẹ ta dừng cước bộ, chống lấy thắt lưng nói: “Ngũ Cốc, nếu gia đình đối với con không tốt, thì con cứ hừ hừ.”

.....

Vẫn luôn biết suy nghĩ của mẹ ta không bình thường, bây giờ mới biết, mẹ ta đúng là to gan lớn mật, nương tử nhà ai lại dám hừ phu quân đây?

Đội khăn che đầu sau đó được đưa lên kiệu, không bao lâu liền đến, bước qua chầu lửa, bái xong thiên địa, trải qua những nghi lễ quan trọng nhất trong cuộc đời ta, sau đó được người khác dẫn vào động phòng

Ta ngồi yên tĩnh trên giường, trước mắt một mảnh đỏ rực, đỏ đến chói mắt, ta nhắm mắt không muốn thừa nhận sự thật này, càng không muốn nước mắt chảy r ngòi.

Cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến âm thanh, có một người bước vào, đứng rất lâu trước mặt ta, ta vừa định đưa tay lên liền bị hắt ngăn lại, một cánh tay vươn tới vén khăn của ta.

Nền long phượng hai bên nảy lên hai cái, rồi lại trở lại bình thường. Ta ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt ta người mặc hỷ bào đỏ rực lại là Thẩm Tuấn Khanh.

“Sao lại là người?”

“Không phải ta thì nàng cho rằng ai? Lý lão đại sao? Ông ta từng nói muốn cưới nàng mà.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Bởi vì ta trên thông thiên văn dưới thông địa lý.” Nói xong hắt lại lấy ngọc bội từ trong ngực đeo lên cổ của ta.

Ta từ trên giường nhảy lên: “Đại Bạch?”

“Ta tên Thẩm Tuấn Khanh, cả ngày Đại Bạch Đại Bạch, giống như đang gọi chó vậy.”

Ta đứng trước mặt hắt không biết nên nói gì, nên hỏi hắt đi đâu trước hay là hỏi hắt vì sao lại ở đây, thực sự không biết nên làm gì, cho nên ta nắm lấy cổ áo hắt kéo lên: “Vì sao muốn thoái hôn?”

“Nàng ngay cả ai cầu thân cũng chưa biết liền đáp ứng, ta giận quá nên thoái hôn. Sau khi thoái hôn lại sợ người khác chen vào, nên lại nhờ bà mới Phương đi cầu thân lần nữa, phải lấy về rồi từ từ dạy dỗ mới đúng.”

Ta thả cổ áo của hắt ra, nắm lấy váy hắt cắn xuống, hắt nhẹ giọng cười nói: “Lưu Ngũ Cốc, nàng thuộc giống chó sao?”

Hắt nhẹ nhàng vỗ đầu ta, như muốn nói không sao rồi, nước mắt ta lại rơi xuống, khóc ướt cả hỷ phục của hắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn ta mệt mỏi rũ rượi thỉnh an bà bà, bà bà nhìn thấy bộ dạng của bọn ta liền mỉm cười gật đầu, đón lấy chén trà. Nếu như bà ấy biết đêm qua bọn ta trò chuyện đến sáng, không biết còn có thể cười được không?

Thẩm Tuấn Khanh nói với ta, hẳn là sau khi lấy lại ngọc bội mới khôi phục trí nhớ, nghĩ muốn trêu ghẹo ta, không ngờ ta lại dứt khoát đồng ý gả. Hẳn còn tưởng ta sẽ liều mạng chống cự nữa.

Còn vì sao hẳn lại biến thành yêu quái củ cải, thì đây hoàn toàn là chuyện cười. Hẳn vì bị củ cải đập trúng đầu, cứ tưởng rằng sẽ ngất vài ngày, không ngờ lại biến thành củ cải, cuối cùng âm kém dươn sai thể nào lại bị ta mang đi mất.

Ta cũng không quên hỏi về Tông hồ ly, hẳn nói Tông hồ ly sẽ không quay lại nữa, hẳn và Liễu Mi người yêu khác đường. Ta cảm thấy uất ức thay cho Liễu Mi, nắm chặt tay hỏi hẳn, bọn ta không phải cũng là người yêu khác đường sao, vì sao có thể ở bên nhau? Hẳn nói, trước đây hẳn là người, còn Tông hồ ly, từ trước đến nay vẫn chỉ là hồ ly mà thôi.

Ta không biết nên nói thế nào với Liễu Mi, ta không muốn kết thúc của ta là vui vẻ, còn của cô ấy lại là bi thương.

Liễu Mi chạy đến hỏi hẳn về Tông hồ ly, cũng không biết hẳn nói gì cô ấy chỉ khóc rồi chạy đi. Ta hỏi hẳn, hẳn nói: “Ta nói cho cô ấy biết Tông hồ ly chết rồi. So sánh mà nói, chết so với chờ đợi thì cái chết dễ tiếp nhận hơn, ít ra cô ấy vẫn còn cơ hội thoát ra khỏi nỗi đau khổ này.”

Ta không biết nên trả lời như thế nào, hoặc là, đây có lẽ là kết thúc tốt nhất, cho cô ấy, cho ta, cho bọn ta, dù rằng ta tin tưởng, rồi có một ngày Tông hồ ly sẽ quay trở về.

Lời tác giả:

Ta cảm thấy mình như một cỗ máy, hãy nói với ta, ta không phải là con người (Che mặt xấu hổ ~ ()/~

Đây cũng xem như kết thúc rồi, một bài văn ngắn, nhưng mà cũng có thể sẽ có thêm phiên ngoại. Nếu ai thích thì hãy quan tâm.

—HOÀN VẤN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-cai-ta-goi-chang-dam-tra-loi-khong>